

Chuyện tình của nữ cầm ca

Contents

Chuyện tình của nữ cầm ca	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	7
4. Chương 04	10
5. Chương 05	12
6. Chương 06	17
7. Chương 07	20
8. Chương 08 (End)	23

Chuyện tình của nữ cầm ca

Giới thiệu

Tường Vân cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi rất nhiều sau mỗi tình đầu đầy sóng gió. Cô trở mình, cọ quảy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-cua-nu-cam-ca>

1. Chương 01

Tường Vân cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi rất nhiều sau mỗi tình đầu đầy sóng gió. Cô trở mình, cọ quảy ngang ngửa. Sài Gòn đã bắt đầu nhích sang ngày mới, vạch kim đồng hồ quay như bò ra trên cái mặt bản tròn ấy,... qua mười hai giờ rồi.

Mưa vẫn rả rích âm ỉ, thứ âm thanh rền rền khiến người bình thường cũng khó chịu chứ huống chi là tâm trạng của một cô gái thất tình tuổi ngoài đôi mươi. Cô rất sợ phải nằm nghiêng, cô cũng rất sợ phải nhắm nghiền mắt lại; cô chỉ muốn nằm thẳng, mở mắt tròn to, mím môi thật chặt và nhìn thẳng hướng lên trần nhà; cô sợ, sợ nước mắt rơi; cô sợ, sợ tiếng nấc nghẹn ngào... Hình ảnh Trần Lâm của cô đè lên tấm thân một nàng ca sĩ mới bước vào nghề, ngay tại chiếc piano - là kỉ vật đã gắn bó với mỗi tình của họ suốt mấy

tháng qua làm cô thấy tức thở, quặn lòng... Với Vân bây giờ, hạnh phúc quả là một thứ xa xỉ, còn nỗi đau thì thừa mứa, miên man...

Vân với tay lấy chiếc điện thoại trên bàn, nó khiến cô chột rụt tay lại như một thứ phản xạ tự nhiên, cảm giác rùng mình vì thứ kim loại lạnh buốt trong đêm mưa quạnh vắng.

“Chị ơi, sao bữa nay đi qua đêm mà không điện thoại về nhà. Mẹ vẫn chưa ngủ, đang ngoài ghế sofa chờ chị đấy.”

Vân thở dài thất vọng, thứ âm thanh nhỏ nhẹ kèm theo làn khói nhỏ bay bay phả ra từ miệng lửa vào không khí, lớn vồn trước mặt như chế giễu cười cợt mình. Vân ngán ngẩm đưa ánh mắt vô hồn nhìn chiếc điện thoại chưa có tín hiệu gì nằm chơng chơ trên mặt bàn. Mười mấy phút sau, cái cục sắt lì lợm ấy mới chịu rung rung, xoay chuyển.

“Em nói với mẹ là mưa chị không về được, ngủ lại nhà bạn rồi. Sáng mai, chị lên trường học thanh nhạc luôn, tối đi ca ở phòng trà rồi về. Cảm ơn nhỏ!”

Tin nhắn của Tường Vy - là chị gái hơn Vân ba tuổi. Nhỏm người ngồi dậy, bất động trong vài giây, Vân mới lấy lại được bình tĩnh. Tiếng cửa phòng khẽ nhích đã làm mẹ Vân chột tỉnh: “Về rồi hả Vy?”. Đưa mắt về phía cửa, bà mẹ lắc đầu với cái màn đêm mưa vẫn buông đặc, lại đặt mình ngồi xuống ghế, rót chén nước ấm và thở dài. Thấy bóng dáng đứa con gái út, bà mỉm cười hiền hậu:

- Sao chưa ngủ hả Vân, mai không đi thực tế sao con?

Chẳng biết nói gì ngoài cái lắc đầu và mỉm cười với bà mẹ đã ngoài tuổi năm mươi. Vân ngồi xuống cạnh bà, tựa đầu vào vai, khẽ luồn đôi bàn tay nhỏ bé của mình vào trong lòng bàn tay đã có những vết đồi mồi, chân chim, day day nhẹ rồi nắm nghiền chặt. Hình như, nước mắt cô lẫn xuống.

- Tay mẹ ấm nhưng mà gầy quá à!

- Cha bố cô chứ? Bộ lại thức đêm làm cái gì mà tay chân lạnh buốt thế này?

- Dạ đâu có? Con ngủ rồi mà chị Vy nhắn tin nên con tỉnh giấc. Mẹ đi ngủ đi, chị Vy mắc mưa nên ngủ ở nhà bạn rồi.

- Khổ cái con bé này, nói đi đến nơi về đến chốn rồi mà lại... Thôi con ngủ đi, mẹ thấp nén nhang cho ba rồi cũng ngủ luôn đây.

Vân lững thững rụt tay lại rồi đứng lên đi về phòng mình. Được năm ba bước, Vân lại ngoái lại nhìn bà, bà mỉm cười xua tay đuổi, về đây trù mền: “Về ngủ đi, nhanh lên”. Mùi nhang thơm nhẹ, những làn khói lan ra cả phòng làm không khí ấm áp hơn. Ba Vân mất bốn năm nay do bị ung thư gan, gia đình cũng chi tiêu gói ghém chừng mực thì về mặt tài chính cũng vừa đủ, nhưng cảnh gà mái nuôi con thì vẫn luôn chật vật về mặt tinh thần. Bây giờ, nhất định Vân phải vững bước và mạnh mẽ đứng lên, như bà mẹ của mình đã từng làm thế. Nhất định, nỗi đau này cũng sẽ nguôi ngoai.

...

- Này, cô định làm gì đấy hả? Tôi điện thoại sáng giờ mà không nghe, chắc lại đang hu hí với thằng già nào hả? Cô mà lém phéng là không xong với tôi đâu!

Giọng của Trần Lâm - một tay nghệ sĩ trẻ tuổi nhưng sở hữu cái bộ tóc dài và buộc gọn lỏn lại đằng sau, vang xa xả từ đầu dây bên kia khiến màng nhĩ của Vân như muốn thủng. Vân nhếch môi cười khinh khỉnh, Trần Lâm quả là một cái đồng hồ báo thức tốt nhất từ trước đến nay khiến cô không thể dập tắt cái phịch, hắt sang một bên và nhắm nghiền mắt ngủ tiếp.

- Bố khỉ. Cô dám ngậm miệng hén à? Tôi hỏi cô đang ở đâu mà cô không thèm trả lời, biết mấy giờ rồi không hả?

- Biết. Chính giờ mười năm phút mười hai giây. Đang ngủ, bên cạnh là một con mèo đực già ba năm tuổi. Chấm hết.

- Này, cô định giỡn mặt với tôi hả? Biết hôm nay, cô hẹn với tôi là đi đâu không?

- Biết, nhưng không đi trễ mà hủy luôn.
- Dám ăn nói hỗn hào với tôi thế hả? Cô chờ đấy, không xong với tôi đâu!

Điện thoại tút tút. Vân nhún vai, chép chép miệng như không có gì xảy ra, tháo pin điện thoại và thảng tay bẻ gãy chiếc sim vô tội, cô trùm chăn và ngủ tiếp.

Khởi đầu một ngày mới thật tệ, đầu Vân đau ê ẩm, “chiếc đồng hồ báo thức Trần Lâm” hết sức rẻ tiền nhưng thật công dụng, nó phá tan giấc ngủ của cô. Chồm người dậy, khuôn mặt cau có nhìn bức họa trước mặt được hoàn thành cách đây mấy ngày, Vân tự ngẫm lại và hỏi lòng mình: “Hắn có gì mà mình đã từng yêu nhiều đến thế? Nhưng giờ đây, hắn chỉ là một con sâu bấn đục tâm hồn và xé nát mảnh tình yêu đầu đời của mình ở cái tuổi 21 này!”. Bao nhiêu ý nghĩ tốt đẹp về chàng trai có tâm hồn nghệ sĩ bao la, bao nhiêu lời yêu thương mật ngọt ngày nào, tất cả giờ hời hợt và sáo rỗng... Vân tiến thẳng về bức họa, cầm cây cọ vẽ trên giá, không ngần ngại chỉ sau mấy giây, chữ X màu đen đã hằn lên mặt. Vân thấy mình thật mạnh mẽ, tháo bức tranh, ném thẳng vào gầm giường rồi đứng định đi về phía bếp. Qua khe cửa sổ, Vân bắt gặp Vy đang ở ngoài vườn. Nhà Vân cũng khá rộng, hẳn một bên vườn là chậu cảnh và hoa từ ngày xưa ba cô trồng. Từ ngày ba mất, mẹ cô luôn tưới tắm và chăm bẵm chúng mỗi ngày. Mùi thơm ngan ngát, dịu nhẹ được pha trộn bởi đủ loài hoa thơm, hay mùi ngai ngái của cây cỏ mềm còn dính sương ướt phả ra từ mảnh vườn đầy luôn chào đón ba mẹ con cô mọi lúc, dẫu buồn hay vui. Đầu đó, hình ảnh ba cô vẫn luôn dõi theo và mỉm cười.

- Em tưởng chị lên trường học thanh nhạc, tối đi ca ở phòng trà rồi mới về? -Vân vừa cúi đầu hít hít mùi thơm của nụ hồng vừa cất tiếng. Vy không nói gì, ngồi lặng yên như chẳng để ý đến câu hỏi của cô em gái.
- Chị Tường Vy ... Ngày ... !

Vân lại gần, đập vào vai chị. Cô thấy chị mình đang khóc. Vân bỏ chị lại, lẳng lặng bước vào nhà và mang theo chiếc guitar, lim dim đôi mắt và cất cao tiếng ca, “Người đi dưới mưa, chuyện xưa không nhớ, chuyện xưa cao tựa núi, sâu như biển, chuyện xưa ngọt ngào và đẹp như sắc cầu vồng mây, ấy thế mà nay bỗng hóa tro tàn...”. Vy nhìn đứa em gái triu mến, đôi mắt long lanh những giọt lệ đau buồn, không cất nổi thành lời. Vân gảy nhẹ những sợi dây đàn để kết thúc những âm thanh cuối cùng của bài hát, mà nghe sao rớt rất tang thương. Vân nhìn thấy đôi tai chị gái, chiếc cổ áo khoét sâu chị đang mặc, lòng cô đau như cứa. Khẽ đưa tay gạt nước mắt, Vân rất cố gắng để mỉm cười :

- Đừng khóc nữa, những kẻ hình người nhưng đầu óc của thú thì nhớ làm gì. Chị khóc có gì hay ho? Chị sống không được tin vào nước mắt, nước mắt chỉ làm cho vẻ đẹp của người phụ nữ chết trong mòn mỏi mà thôi.
- ...p>
- Chị vào thay đồ rồi ngủ đi. Em qua quận Bảy thư thả đầu óc xem có sáng tạo được gì không? Nói mẹ giúp em, tối em mới về. Chị cũng nên ở nhà đi.

Không chờ Vy đáp trả, Vân để lại chiếc đàn guitar và bước vào phòng. Vừa đi, Vân vừa ngẩng mặt nhìn trời “Lưới trời thật rộng bao la, nhưng có hiểu cho nỗi lòng con lúc này?” - Vân lẩm nhẩm. Thay bộ đồ rộng thùng thình, khoác chiếc ba lô đựng ít đồ nghề, Vân bước ra khỏi nhà.

Không khí Sài Gòn hôm nay trong và mát, cơn mưa rào rích đêm qua quả là tốt bụng, chỉ có cơn mưa âm ỉ trong lòng Vân thì không dịu đi chút nào, mỗi lúc như sôi lên sùng sục. Suốt mấy tiếng đồng hồ, Vân đã bỏ đi cả chục tờ A3 vì cho rằng bức vẽ thật ngớ ngẩn, ám ảnh của một chiếc đồng hồ rẻ tiền Trần Lâm khiến đầu óc cô mòng mị và gần như tê liệt hoàn toàn. Những vết đỏ ở khoeo tai, ở trước ngực người chị gái làm cô như muốn nổi loạn. Đổ mỗi hộp màu một ít, nước pha tứ tung, tất cả được Vân dồn hết lên bức tranh không đầu cuối. Xa xa chỗ Vân đứng, có những ánh mắt tò mò và những lời thì thầm bàn tán. Vân nghiêng rằng: “Rối hơi” rồi thu dọn đồ đạc trở về trung tâm thành phố. Đi lòng vòng khắp mọi nơi, cuộc sống đôi khi thật nhàn hạ và hết sức đỡ hơi cho những kẻ thất tình.

...

- Sao mày không đi với tụi tao, bữa đăng kí danh sách rồi mà. Vui phải biết, đêm thì ra biển, ngày thì vào mấy rừng thông, ăn uống no say, nghe các chàng gảy guitar hát mê li luôn. Nhất là chàng Trần Lâm của

mày - Cô bạn gái Lan Nhi cười hí hửng, rồi tặc lưỡi tỏ vẻ đắc chí lắm! Mà vẽ rồi chụp cũng được nhiều phết, đúng là kì dã ngoại tuyệt vời!

- Thế à? Mà Trần Lâm nào cơ? Tao quen ý hả? - Vân nhún vai, trả lời thản nhiên. Rồi tròn xoe mắt nhìn cái hình cao lớn, đầu tóc trái bóng lộn, buộc gọn lỏn đằng sau đang tiến về phía mình. Lan Nhi cười phá:

- Khiếp, người gì mà thiêng. Tụi em là tụi em mới nhắc tên anh đấy nhá.

Không thèm đếm xỉa gì đến lời chào đón của cô bạn. Hấn kéo tay Tường Vân, lôi xềnh xệch ra khỏi quán café cóc đó, Vân cũng lặng im, giật mạnh tay ra khỏi hấn rồi đi thẳng theo hấn với dáng dấp đầy kênh kiệu, chỉ kịp ném lại cho cô bạn thân một câu, “Mày về trước đi, tối online nói chuyện”.

Lâm hất mặt hỏi:

- Bây giờ, cô muốn thế nào? Từ bao giờ mà cô dám dở cái thói xác xĩa đấy ra với tôi hả?

Vân thấy hấn sao bì ổi và thối hơn cả mùi chuột chết:

- Thế nào là thế nào? Mà từ bao giờ ý hả? Từ cái hôm, anh hú hí với một con đàn bà khác ngay tại chiếc piano đây. Trời ơi, nói sao nhỉ, cả hơn một tạ mà đề lên đấy thì cái tiếng đàn nó phát ra nghe sao cứ như tiếng chó sủa ông ổng đấy!

Hấn tối sầm mặt và thẳng tay giơ đòn. Vân cũng chẳng phải vừa, linh đòn xong, cô cũng thẳng tay gửi lại cái bản mặt hấn một cái tát đięng người. Dù là một cô gái đam mê văn học, hội họa nhưng những buổi tập luyện võ ở gần nhà, không buổi nào cô bỏ qua.

Vân cau mày, đi về phía quán café cóc lúc này, Lan Nhi của cô vẫn ngồi chờ và cái miệng chữ O há hốc khi vừa được tận mắt theo dõi một màn kịch dài mấy phút và không hiểu gì. Những người ngồi gần đó cũng cười phì, kiểu như: “Thằng đàn ông kia thì khốn nạn”; “Mất mặt đàn ông quá!”; “Sao lại đi đánh đàn bà ngay trước mặt bàn dân thiên hạ giữa ban ngày thế này?”; “Ả đàn bà này thì quả là đánh đá, chua ngoa và ghê gớm”...

Vân phui phui tay, uống cạn ly trà đá, tức giận:

- Công nhận là nghệ sĩ mà mặt cũng dày thiệt, không chỉ dày mà còn dơ bẩn. Đúng là loại nghệ sĩ quèn... Cho con thêm ly trà đá cô ơi!

Lan Nhi há hốc miệng ngơ ngác:

- Đang yêu nhau mà hai bên bóp bóp, bộ tụi bây có chuyện gì thế? Mà tao nghe ai hú hí với ai cơ?

- Thế mày nghĩ, tao hú hí với thằng nào à? À à, đúng đúng, với con mèo đực già nhà tao. Đêm nào, nó chả ngủ với tao.

- Ôi, nhất mày. Cũng chưa thấy ai như tao với mày nhỏ, tuổi con chó mà suốt ngày ôm mèo ngủ. Haha...

Lan Nhi cười lẫn lóc. Vân cũng ậm ừ vì sợ cô bạn thân bị cụt hứng câu chuyện. Nhưng tận tâm can, cô thấy lòng mình chênh vênh biết bao!

2. Chương 02

- Vân à? Con đang ở nhà hay ở đâu? Nếu rảnh thì qua chỗ làm nhé, cô bé tiếp tân bị ốm, đứa kia thì về quê. Con đến dẫn khách vào các khu giùm mẹ, hôm nay có mấy ông khách quý ngày trước làm ở cơ quan mẹ ghé chơi nữa, mẹ sợ kham không nổi. Nhân viên lại nháo nhào cả lên.

Giọng mẹ cô lo lắng, hơn nữa lại là cuối tuần, quán đông nghẹt. Vỵ chắc chỉ qua quán của nhà hát vài bài rồi lại tức tưởi đi vì mấy cái hợp đồng làm thêm tại các phòng trà khác. Quán café này cũng rất rộng, chia

làm bốn khu từ ngoài trời cho đến phòng máy lạnh. Nó là công sức và cũng là tài sản có giá trị nhất mà cả cuộc đời của ba và mẹ Vân gây dựng được. Cũng nhờ nó mà kể từ ngày ba mất, hai chị em Vân mới được ăn học đàng hoàng. Vân vội vã thay đồ và trang điểm rồi khỏi nhà. - Hôm nay, con mới được gặp chị út nhà cô Ba, dễ thương quá à!

- Chị Tường Vân xinh hơn chị Tường Vy ấy nhỉ, chị Tường Vy nhìn chảnh bỏ xừ, chị Tường Vân nhìn thân thiện thế cơ mà...

Mới bước vào quán mà Vân đã được sự chào đón quá ư là nồng nhiệt. Thực ra thì ngoài mấy anh chị quản lý lâu năm, các nhân viên này thì cũng tầm tuổi Vân, là sinh viên đi làm thêm, chừng hai tháng thay đổi một lần để lấy những gương mặt mới. Vân ngại ngùng, chẳng ra dáng là con bà chủ, chúi chúi vào phòng mẹ tìm đồ thay. Khác hẳn với Vy, mỗi lần Vy đến quán thì ai cũng phải đứng ngay ngắn, vào vị trí đàng hoàng, làm việc theo phong cách và văn hóa riêng mà quán đề ra.

Vy là cô ca sĩ mới tốt nghiệp trường Văn hóa, đi hát ở các phòng trà để lấy cái tên, cái tiếng trước khi bước vào thế giới showbiz. Dáng Vy tròn, mũm, ăn mặc đầy chất lửa, khuôn mặt đẹp nhưng sắc. Còn Vân trái ngược, dáng người thanh mảnh và khuôn mặt thanh tân, khuôn mặt ấy luôn toát ra vẻ điềm đạm và khiến người đối diện thấy được chất hoang dại trong tâm hồn cô.

- Sao hôm nay lại ra quán, trời còn trang điểm, mặc áo dài nữa chứ? Em chị cũng xinh lắm chứ bộ!

Vy cười khi gặp em gái mình đứng ngoài cổng và vừa dẫn xong đoàn khách sang khu C.

- Mẹ kêu tiếp tân bị bệnh, đưa về quê nên em qua phụ mẹ. Với lại lâu rồi, em cũng không qua quán mà. Chị em lên sân khấu có khác, lung linh quá cơ.

Vân cũng lè lưỡi ghẹo lại chị gái rồi về vị trí xem Vy hát. Hôm nay là lần thứ hai Vân được xem chị Vy biểu diễn trước phòng trà. Giọng Vy thường hụt hơi và lên cao không đủ chuẩn nhưng bù lại, màn vũ đạo luôn khiến mọi người phải dán mắt theo dõi từng động tác. Đôi khi, Vân vẫn bảo chị gái mình không hợp với kiếp cầm ca này nhưng Vy nhất quyết một hai theo đuổi bằng mọi giá.

- Cái gì? Bộ thiếu tiền sao mà phải đứng ngoài cổng làm cây cảnh thế này?

Vân giật mình quay lại bởi tiếng nói quen thuộc mà cũng muôn vàn dĩ thỏa ưỡn ẹo như con sâu bả bỏ trường. Chưa kịp mở miệng thì Vy đã bước tới phía Vân, giọng ngọt như mật ong:

- Trời, thấy ghét không? Chưa gì đã làm quen được với cô tiếp tân mới này rồi!

Trần Lâm trơ trên, lật giọng, rồi đưa cái ngón tay bần thiêu đặt lên trán Vy, làm cái hành động trách cứ đáng yêu của một con dê già đóng kịch:

- Làm gì có. Anh tưởng người quen ở quê, ra xem thế nào, chứ đã kịp nói gì đâu, té ra hồng có phải à. Em là chúa suy đoán linh tinh đấy nhé!

Vy cười, nụ cười hạnh phúc... và Vân cảm nhận rõ từng nét trên khuôn mặt của chị gái mình rất hân hoan. Vân đứng lặng, những lời giới thiệu của Vy giờ chỉ là thứ âm thanh hỗn tạp, rền rền vào tai:

- Đây là Trần Lâm, anh ấy có tiếng trong giới âm nhạc ở Sài Gòn này lắm đấy! Em làm việc để ý khách vào. Chị phải qua mấy phòng trà nữa cơ, chị đi nha.

Vân chào chị, đôi mắt ầng ậc nước dõi theo hình ảnh của “chiếc đồng hồ rẻ tiền Trần Lâm” đang đưa cánh tay bần thiêu qua vòng eo người chị gái lên con Lexus, rồi vụt đi. Vân cảm thấy chéch choáng như người say, ánh mặt trăng lơ lửng trên cao ấy mà cô ngỡ cánh tay mình đang đưa lên có thể hái xuống được. Mọi thứ bỗng như ảo giác.

- Vân. Tường Vân. Con ớn chứ?

Bác quản lý lay lay người Vân, mấy giây sau, Vân mới mở giọng như hồn mới bay về nhập xác:

- Dạ không, con thấy đói nên hơi hoa mắt. Hồi chiều, mẹ con gọi, con ra đây luôn nên chưa kịp ăn gì ạ!

- Mày làm bác giật mình. Đi vào trong nghỉ chút đi, chừng nửa tiếng nữa mới đông khách, không là vắt chân lên cổ cũng không kịp đấy. Bác bảo nhà bếp làm đồ ăn cho con nghe. Thế con gái bác ăn gì nào?

Giọng bác quản lý vừa chân thành lại nhiệt tình, khiến Vân cứ ngỡ tưởng như ba mình:

- Bác giống ba con quá à. Nhìn bác, con nhớ ba quá!

- Ôi cha cái con út nhà bà Ba sao mà khéo nói thế! Thì từ xưa đến rầy, bác là bác vẫn coi mầy như con gái bác thôi. Nghĩ mà buồn, con gái bác mà ngoan ngoãn như chị em tụi bây thì cũng đâu cực cái thân già này!

Vân thấy nhói lòng thay cho bác. Con gái bác xinh lắm, phải tội đưa đòi ở quê lên thành phố học nên giờ mới ở trong nhà cải tạo. Chắc cũng mấy tháng nữa là miễn hạn rồi. Bác trai làm quản lý cho quán café này từ hồi mới mở, bác gái làm trong quầy bếp, ngót cũng cả hơn chục năm.

- Thôi mà bác. Nếu bác mà hồng chè ý, bác nhận con làm con gái bác ha!

- Cha bố nhà cô chứ, thế ăn gì để bác bảo nhà bếp làm cho.

- Dạ, con ăn gì cũng được. Được tay bác gái nấu là con hạnh phúc nhất trên đời rồi!

- Trời đất, con bé này, đẹp người đẹp nét đến thế là cùng!

Bác quản lý cười đến nheo cả mắt, Vân cũng chẳng vừa, hai mắt tíu lại và nụ cười tươi hơn hoa để lộ những chiếc răng trắng nhỏ xinh của mình. Vân thấy mẹ cười nói vui vẻ cùng mấy bác cơ quan, tuổi già thật đầm ấm, ôn lại những kỉ niệm ngày trẻ thật vui. Còn tuổi mới lớn như Vân thì ôn lại thời còn tè ra quần và chưa biết nói sao? Vân nghĩ thầm rồi cười hạnh phúc. Hình ảnh của chiếc đồng hồ rẻ tiền bỗng vụt bay khi mùi thơm của tô phở hải sản nghi ngút bốc khói ở trước mặt đang chào mời cô một cách hân hoan.

Lần đầu tiên trong vị trí của một nhân viên ở quán café, chưa bao giờ Vân hào hứng như hôm nay. Chiếc áo dài này thì quả là đẹp, mái tóc dài đen nhánh được cuộn tròn lên cao thật trẻ trung. Vân là người rất thích được khen và hay khen người khác, rất biết cách tự an ủi bản thân mình và luôn mang những thứ mình ghét ra so sánh với những thứ tệ hại nhất trên cuộc đời này: kể cả là loài bọ hung. Rồi vô tình, Vân nghe được câu chuyện của anh chàng và một cô gái ngồi ở bàn ngay phía cổng. Cô ấy rất xinh đẹp, khuôn mặt thanh tân và dịu dàng:

- Em xin lỗi, em không muốn làm vợ của anh và em cũng không thể chấp nhận một người chồng như anh!

Vân giật mình vì chàng trai ngồi cạnh cô đẹp trai, lịch lãm và nhìn rất tử tế. Cô gái kéo ghế và đứng dậy, anh chàng níu tay cô và hỏi: “Vì sao?” Cô gái mỉm cười nhã nhặn:

- Anh chưa lấy vợ nghĩa là trai tân? Nhưng em xin lỗi, em không muốn lấy một người chồng không còn sạch sẽ và từng qua đêm với biết bao con đàn bà khác. Đàn ông các anh luôn biết đòi hỏi chữ trinh thì bây giờ em cũng có quyền đòi hỏi và lựa chọn người làm chồng em phải sạch. Bởi em sạch, còn anh...

Cô gái bước nhanh ra khỏi quán café. Vân nhìn theo cô ấy với ánh mắt triu mến và ái mộ vô cùng. Với Vân lúc đấy, cô ấy quả thật rất tuyệt vời. Anh chàng ngồi lại một lúc thì có một gã bạn đến uống chung vui. Anh ta nhìn Vân diều cọt: “Tiếp tân rồi còn phải tiếp thực nữa chứ? Không xinh sao nổi?”. Vân giả câm, giả điếc, đứng lặng người như chôn chân mình xuống đất, thở dài ngao ngán nhìn trời nhìn mây, nếu không phải cô đang làm vì công việc mẹ giao phó thì chắc chắn với tính cách háo thắng của mình, Vân cũng sẽ gây sự tay đôi với gã một trận ra trò.

Trước khi về, anh ta lại nhéo vào má Vân và bảo “Xinh!”.

Vân sầm mặt, định bụng sẽ cáu gắt vì dám đụng vào người mình, nhưng bỗng nhớ lại câu chuyện vừa nghe được, Vân lẳng lặng trả lời:

- Không xinh thì làm sao tiếp thực được. Mà anh cũng đừng đi nhờ các em tiếp tân xinh đẹp để tiếp thực nữa, nếu không rồi cũng lại bị một cô gái tiếp theo từ hôn đấy.

Anh ta quắc mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Vân, rồi bất ngờ giáng vào mặt Vân một cái tát điếng người. Vẫn theo thói phản xạ tự nhiên, Vân ngang ngựa gửi lại một cái vào mặt của kẻ đang lẳng lẳng vì rượu. Đám bảo vệ chỉ còn biết gọi í ới, can ngăn: “Cô chủ, cô chủ, thôi mà...”.

Anh ta tròn mắt nhìn Vân với cái giọng lè nhè say xỉn:

- Cô chủ á? Cái con tiếp thực này mà cô chủ gì trời?

Vân giằng tay anh chàng bảo vệ buồng ra, lù lù tiến đến mặt anh ta, hậm hực:

- Tôi thề là anh mà còn gọi tôi là con tiếp thực nữa thì đảm bảo rằng anh cầm xuống đường đấy.

Lúc này thì có quá chừng những con mắt tò mò đổ xô ra phía cổng nhìn một cô gái tiếp tân mặc áo dài nhưng lại đang đứng tấn để chuẩn bị xuất chiêu karate. Bà Ba hốt hải chạy ra phía cổng:

- Sao vậy Vân? Chuyện gì vậy con?

Vân cũng phụng phịu chẳng vừa:

- Hấn dám gọi con là con tiếp thực mẹ ơi!

Biết bao nhiêu vị khách cười ngặt nghẽo vì câu trả lời của cô con gái bà chủ quán café. Bà đưa mắt về phía cậu con trai mà Vân chỉ mặt, rồi lắc đầu cười mỉm:

- Trời, cái thằng Vĩ con nhà ông Hoàng đây mà. Ba mày đang ngồi trong quán kể chuyện cảnh già về hưu với mấy bác đây này. Còn đây là Vân, con gái út của bác, hôm nay mấy con bé tiếp tân nghỉ làm nên nó ra phụ bác đấy!

Vừa lúc, ông Hoàng cũng ra đến cổng, cau mày nhìn đứa con trai:

- Cái thằng này, lớn hơn cả ngỗng rồi mà ăn nói thế đấy. Nhanh xin lỗi cô Ba với con Vân đi.

Vân cười nắc nẻ như một ngư dân vừa đánh được mẻ cá vàng. Đợi ấy người già về bàn lại như lúc đầu. Vân vênh mặt cười: - Đây, anh nhìn cũng bảnh trai đấy nhưng mà uỳnh đàn bà vậy là tôi loại từ vòng gửi xe rồi.

- Thế cô tưởng cô đủ tiêu chuẩn để qua vòng gửi xe cho tôi chọn làm vợ chắc?

- Dẫu sao thì... “Anh cũng bảnh rồi”.

Vân nghiêng rằng mấy từ cuối làm cho hấn giận lên mặt, đôi mắt nhìn Vân không chớp mắt, rồi lừ lừ rú con SH chạy thẳng. Vân cũng không vừa, với theo: “Lần sau mà còn bị ai từ hôn nữa thì chui đầu xuống đất luôn đi nhá. Mà thích lấy vợ đấy thì về đây gặp chị Vân xinh đẹp này bày mưu tính kế cho. Haha”.

Hấn cũng không vừa, vòng xe lại rú lên: “Chui vào cái mồm cô đấy. Nếu mà muốn lấy chồng thì gọi tôi, tiện đường tôi cho qua Lào mà xoong thùng chảo thùng nhập khẩu về Việt Nam nha!”.

3. Chương 03

Vân thở dài thườn thượt sau hai ngày phụ mẹ tại quán café sân vườn của gia đình. Cô cũng thích thú với công việc này nhưng vì không quen nên đôi bàn chân bé bỏng của cô đã sưng rộp vì chiếc giày cao gót, mà xưa nay thì cô đã quen với cảnh quần jean, áo thun và giày thể thao.

Tự thưởng mình ngày đầu tuần ngủ đến chín giờ sáng, cô lờ đờ lên mạng. Chị Vy vẫn sáng ra với cái chậu nước lã ở ngoài vườn hoa, Ò Ó O luyện giọng đồng thời làm con gà gáy báo Vân tỉnh dậy. Nghĩ đến đây, Vân bỗng quặn lòng khi hình ảnh “Chiếc đồng hồ báo thức rẻ tiền Trần Lâm” hiện về. Bỗng Lan Anh buzz qua yahoo:

- Ê, sao hôm qua tao gặp lão Trần Lâm đưa chị mày đi hát ở ngay gần Victory đấy?

- Vậy hả? Chắc cùng giới nghệ sĩ đấy mà.

- Nghệ cái củ riêng của mày ấy! Ôm eo, uốn ẹo thấy kinh. Tao ngồi trong phòng trà nghe chị mày ca, cũng hay phết nhưng nghĩ đến mày, tao lại ghét lão Lâm, thấy hấn hai mặt mày à!

- Ghét thì làm gì hấn? Nói thật tao thất tình!

- Ồ! Động trời nha. Hấn bỏ mày vì chị Tường Vy à?em>
- Tao không biết! Tao ghét kẻ làm tao đau, tao thề có lúc tao lột da hắn như làm lông một con gà.
- ... - Lan Anh im lặng và cô gửi qua yahoo cho Vân một hình mặt cười lẩn lộn.
- Tao thề đấy! Tao cho con gà trống đấy khóa thân luôn.
- Thôi tao xin, tao ày một trang blog của bạn tao, mày đọc nhé, rồi sẽ biết kẻ thất tình rồi phải làm sao? Giờ tao đi chợ với má tao đây, chiều nay đi học thì qua rước tao luôn.
- OK! Bye!

Vân tò mò nhấn chuột vào link người bạn vừa gửi với cái tựa rất đáng yêu: “Rồi em sẽ lại yêu”. Một bài viết của một người chị dành cho cô em gái thất tình. Vân đọc nghiêng ngả và ngẫm rất lâu về một số đoạn viết:

“Đàn ông đó không là gì cả nếu em không cần họ. Đàn ông đó là tất cả của em khi chỉ mình em cần thì mối quan hệ đó cũng chẳng đi đến đâu nhưng cuộc sống là tất cả bởi, đó mới là không gian ôm ấp em cả một đời. Em có thể rời xa người đàn ông này để đến với một người khác khi họ đã đá em nhưng cả cuộc sống của em chỉ có một đời duy nhất, em liệu có từ chối không khi nó hất ngã em? Chẳng lẽ em khóc than van xin nó như em van xin người kia đã đá em à? Mọi người thương em nhưng mong em đứng dậy, kẻ kia sẽ cười nhạo và cảm thấy hết sức phiền nhiễu nếu em cứ than đau than khóc hoài.

Chị muốn ở em: những gì sâu kín nhất hãy cất giữ cho riêng mình, những gì đau nhất cũng không được hất tung... , em phải học cách chịu đựng và thứ tha... Lối vào thì dễ nhưng thoát ra mà không bị trầy xước, thương vong lại là một điều khó tưởng tượng nhưng không phải không làm được, đúng không em? Quan trọng là sự bình tĩnh và niềm tin ở chính nơi em thôi... Chị không khuyên răn em như: em xinh, em có tài, đàn ông ở đời còn dài dằng dặc nên em đừng chơi vơi, bất ổn. Chị tin, em biết em là ai; chị tin, em hiểu mình có những gì, đừng làm một bà già đau khổ khi tuổi còn quá xuân xanh, đừng làm bạn với những buổi đêm canh ba khó ngủ, đừng ru ngủ lòng mình vào những cơn say tình ái khi cuộc sống đang náo nhiệt, hối hả ngoài kia... Em sẽ thấy lòng mình thanh thản, người đàn ông không có duyên kia lòng âu cũng nhẹ nhàng.

Người đàn ông tốt sẽ đến khi em sống trọn mình với đam mê và hòa mình vào cuộc sống chẳng hề toan tính, đắn đo. Muối mặn hơn ngàn lần nước mắt, đừng tự bốc muối chà vào tim gan mình. Tim còn phải đập, tim còn phải thao thức và ấp ủ, đừng vì mình đau mà đập đau nó: tim vô tội vì tim chỉ biết thổn thức yêu thương cho dù nó có gặp sai người. Cuộc tình không có hồi kết như cuốn phim bị ngắt đoạn thì cũng hãy cảm ơn vì họ đã cho em biết cảm giác yêu như thế nào. Rồi em sẽ lại yêu... yêu một chàng hoàng tử khác vì chị biết, em có một trái tim chân thành và cuồng nhiệt khi yêu. Cười lên em! Rồi em sẽ lại yêu... khi chàng hoàng tử đầy đang chờ em trên con đường dài phía trước. Quan trọng là em có dám bước tiếp hay không? Cười lên em... vì trái tim bé bỏng dưới lồng ngực đó đang thúc giục em kìa”.

Nhắm nghiền đôi mắt, dưới hàng lông mi cong ấy, có giọt nước mắt bỗng lăn xuống gò má. Vân bỗng mỉm cười, tự nhủ lòng mình: “Rồi mình cũng sẽ lại yêu”.

...

- Chị!

Tiếng gọi bất chợt của Vân khi tự ý mở cửa phòng khiến Vy run lấy bầy, vội thuốc và li nước lọc trên tay rơi vỡ xuống sàn nhà. Đưa mắt xuống nhìn, Vân cười khẩy đầy chua chát:

- Chị nghĩ chuyện này là một bước tiến trong công việc ca hát của mình đấy à?

Vy nhìn cô em gái bằng đôi mắt bất thần, trống rỗng. Khẽ nhặt vỉ thuốc và đi lấy li nước khác, Vy bỏ hai viên thuốc vào miệng và ném vỉ thuốc còn lại vào ngăn kéo.

- Xin lỗi, chị nghỉ ngơi đi. Em định nói chuyện một chút, nhìn chị mệt nên...

Như tự trách mình vừa nói một câu có hàm ý nặng, Vân nhún vai, định khép cửa và ra ngoài thì tiếng nấc của Vy làm Vân tức tối:

- Có cái gì mà khóc, con đường đi là do chị chọn, nào ai bắt buộc chị tự buộc mình vào cái thằng cha nghệ sĩ rở tiền đó đâu?

- Em biết Trần Lâm sao?

- Thì bữa em thấy chị với hấn ở quán café nhà mình đấy thôi! - Vân lúng túng.

- Em thấy anh ấy sao?

- Họ “Sở”.

Vân trả lời cộc lốc rồi quay lại, ném mình lên chiếc ghế xoay trong phòng. Vy nhú chân mày, thực ra Vy cũng thừa hiểu điều đó: Trần Lâm nâng đỡ cô thì cũng sẽ nâng đỡ nhiều người khác, thậm chí “người khác” ở đây là những cô gái trẻ đẹp hơn Vy rất nhiều.

- Chị quen hấn lâu chưa?>

- Cũng mấy tháng rồi.

- Tiếc nhỉ? Thế mà mấy hôm trước em mới biết hấn đấy. Em hi vọng chị đừng để mẹ biết chuyện này, nếu không bà sẽ rất tuyệt vọng. Chị cũng đừng đi qua đêm, bà sẽ rất lo lắng.

- Chị biết rồi. Chị sẽ thu xếp.

- Thu xếp là sao? Em nghĩ nghề ca hát, chị nên đứng dậy bằng khả năng của mình, hấn có thể như thế với chị thì cũng sẽ làm thế với người khác, chị hiểu ý em chứ? Trừ khi... - Vân nhìn thẳng vào đôi mắt ầng ậc nước của Vy đầy trách cứ.

- Trừ khi chị yêu anh ta chứ gì?

- Ủ! Thật điên rồ nếu chị yêu hấn. Và cũng thật khó tưởng tượng một kẻ như hấn mà lại có thể đánh gục trái tim chị. - Vân chua chát nhìn chính mình trước bản gương lớn trên vách tường. Thực ra một kẻ như hấn cũng đã từng đục thủng trái tim cô đấy thôi. Kể ra thì Trần Lâm cũng thật vĩ đại.

- Chị đã từng mơ về đám cưới.

- Với anh ta?

- Ủ!

- Thật khó để cho em tin điều đó.>

- Nhưng đó chỉ là mơ thôi. Chứ bây giờ, chị chỉ nghĩ đến công việc. Em nói đúng, đó cũng là một bước đi trong công việc của chị, mặc dù nó rất rở tiền. Chị đã đánh đổi, mặc dù chị biết nó sai, nhưng chưa bao giờ chị muốn dừng lại cả. Chị mong em sẽ hiểu chị, phân đàn bà với nhau...

- Em hiểu chị để rồi đưa chị đi chết à. Làm nghệ sĩ khổ nhỉ? Em từng nghĩ chị và những cô ca sĩ ngoài kia bóng bẩy, lộng lẫy, kiêu sa, hóa ra đó chỉ toàn là mặt nạ. Cứ trát thật nhiều phấn son, cứ bện lên người những bộ đồ đính đá ngấn cùn cộn, cứ phải có thật nhiều fan hò hét cổ vũ đến cháy cả họng thì ngỡ tưởng là hạnh phúc. Đằng sau tấm rèm đó là những khuôn mặt ủ dột như thế này sao? Chị sẽ sống như thế được bao lâu? Chị trẻ mãi như bây giờ được chắc, quay lại đi chị, đừng giết tuổi xuân của mình như thế!

Vân đứng dậy và bước ra khỏi phòng. Cảm xúc trong lòng cô dâng lên như vô tận, cổ họng nghẹn đắng mà không thể vỡ òa. Vy nào có biết chuyện gì đã xảy ra với Vân? Vy cũng nào có biết nước mắt của cô em gái mình cứ chảy ngược vào trong bằng cách ngẩng mặt lên nhìn trời...?

“Hạnh phúc không chỉ ngắn mà còn quá mong manh, hạnh phúc không chỉ biết đấu tranh mà còn phải biết đợi chờ ...”- Giọng Vân thanh cao bên chiếc guitar nâu mà ba để lại, réo rắt từng câu ca ngoài vườn hoa trước cổng.

Vô tình, những giọt máu đỏ tươi rơi lên cánh hoa hồng trắng mềm mại, còn ướt ươn ướt sương. Vân sững người...

4. Chương 04

Những bức toan trắng được Vân thay đổi liên tục. Cảm hứng sáng tạo trong cô dường như đang đảo lộn điên cuồng trong đầu. Thay vì vẽ cảnh trời mây bất tận hay những bức hình chân dung theo trí tưởng tượng, Vân quyết định đặt cây cọ màu chộp lại chi tiết cảnh một công trường đang làm việc trước mặt, xung quanh là cánh đồng cỏ lau đổ ngã của khu quận Bảy này.

Đôi tay trắng gầy, nổi cả những đường gân xanh như múa lên khổ giấy, mềm mại, uyển chuyển. Vân không còn nghĩ mông lung những bộn bề về khoảng thời gian khủng hoảng vừa qua, thay vào đó là mỉm cười về bức họa có những chàng trai, cô gái công nhân bận bộ đồ xanh công trường đang hồ hởi làm việc, những bông lau xanh, gầy guộc và nhô cao, hứng những tia nắng cuối ngày của vầng thái dương đang từ từ lặn xuống. Xa xa, có người đang đứng lặng nhìn chân dung của cô, đầy sức hút.

- Cô bé ơi, chuyển qua bên kia được chứ? Chúng tôi phải đo đạc lại khu đất này ngay bây giờ.

Khôi Vĩ quệt mạnh những hàng mồ hôi thi nhau vã ra rồi gọi với. Vân nhúu mày hết lên khi nhận ra gã trai đáng ghét ngày nào.

- Chờ xíu. Màu vẽ chưa khô.

Vĩ cũng cau mày bực bội nhìn cô gái trước mặt. Vừa cuộn lại bản thiết kế vừa cười trêu chọc:

- Ối xời. Tưởng ai hóa ra là cô bé tiếp thực, vẽ vờ cái gì chứ? Xả rác thì có. Cô nhìn đây này, bút thì lung tung, giấy vẽ thì bay loạn xạ. Con gái gì mà bê tha quá.

- Thì thích cho anh dọn chơi vậy đấy! - Bộ cô nghĩ tôi rảnh rang như cô chắc? Nhanh dọn đồ đi cho chúng tôi còn làm việc.

- Đây, đất nhà anh chắc mà đứng đấy ra lệnh.

- Ủ! Không phải nhưng thuộc quyền quản lý của tôi. Mà tôi thì không thích cho đàn bà con gái lém phếng vô đây. Rõ chưa?

Vĩ vênh mặt nhìn, điệu bộ rất giống trẻ con khiến Vân cười sặc sụa:

- Nhìn cái điệu bộ anh có giống người lớn không hả? Thế này mà cũng muốn lấy vợ, đúng là học đòi. Dọn thì dọn, nhìn cái bản mặt anh tôi cũng phát mết, nghe cái giọng anh tôi còn nhức đầu hơn.

Vân tặng cho Vĩ một cái nguyệt dài, đôi mắt đẹp của cô giờ đây như ngọn lửa bùng cháy. Khoác chiếc ba lô lên vai, Vân đi thẳng tới chiếc Vespa của mình.

- Cô Tường Vân vẽ rất đẹp!

Nàng đưa mắt nhìn ra anh chàng đứng phía trước. Nhìn thẳng vào mắt chàng trai, Vân thấy hơi ngượng ngùng, nhãn cầu của cô cứ ngỡ mờ đi.

- Cô có thể cho tôi giữ bức tranh này được chứ?

Phải mất vài giây, cô mới lấy được bình tĩnh, đầy bối rối, đôi tay đưa ra trước mặt cứ múa ngoáy không có theo sự kiểm soát nào cả.

- Thực ra... tôi... bức tranh đó rất tệ. Thậm chí, nó hơi nhàu nát nữa... tôi...

-Ồ! Không, tôi rất thích nó mà. Nếu không phiền, tôi sẽ giữ, được chứ?

- Hi. Tất nhiên. Bộ anh cũng thích hội họa sao?

- Ủ! Rất thích. Hi vọng sẽ được nói chuyện với Tường Vân vào thời gian sớm. - Chàng trai vừa nói vừa cúi mặt xuống nhìn bức tranh, nhúu mày và mỉm cười. - Tường Vân cho tôi số di động nhé!

- Anh cho tôi mượn di động của anh một phút.

Vân mở lời nhí nhảnh và đón lấy chiếc di động của anh, tũm tũm cười và ấn số. Phía xa, Khôi Vĩ cau mày không thể lí giải được vì sao ông anh mình lại có thể vừa nói vừa cười tươi như thế với một con bé đánh đá,

ngang bướng và đã từng inh ăn một cái tát nữa; còn Vân thì quả là đứa hai mặt: vừa mới gân cổ lên đòi co với Vĩ xong, giờ lại thẹn thùng, khép nép trò chuyện với một người đàn ông khác. Hình như, Vĩ ghen.

- Tôi... Tôi biết tên anh được chứ?

- Anh.

- Anh tên Anh.

- Ủ!

- Hi, rất dễ thương.

- Tường Vân cũng vậy. Cô gái nhỏ!

Vân đỏ mặt nhìn anh chàng nói tên Anh rồi mỉm cười chào tạm biệt và lên ga. Cô nghĩ là: “Mình phải trốn”, dù Vân rất đẹp. Chiếc Vespa trắng nhanh chóng biến mất.

Khôi Anh cuộn tròn lại bức tranh rồi tiến về phía Vĩ đang nhăn nhó nhìn mình, không còn tươi cười như mấy phút trước, đôi lông mày ngài co lại như tập trung cao độ với công việc sắp tới:

- Sao rồi. Công việc tiến triển tốt chứ?

- Được, anh. Chỉ tốn công dọn đồng rác này của con bé Vân vừa nãy thôi.

Vĩ tức giận chỉ vào đồng giấy vẽ bị Vân tức tối vo tròn nằm rải rác. Khôi Anh cười, cúi người xuống và nhặt một vài mẫu giấy gỡ ra nhìn:

- Vẽ đẹp, rất có hồn đấy chứ? Mà chú quen cô bé Vân à? - Em thì quen gì cái con bé đấy. Nó là con gái út của cô Ba, bạn ông già nhà mình, có cái quán café mà em hay ngồi thôi.

- Anh thấy chú cũng điều tra tỉ mỉ nhỉ?

Khôi Anh cười nhìn Vĩ. Vĩ thì chẳng mấy quan tâm, vừa mở bản vẽ tòa nhà vừa đáp lại, lòng thấy bứt rứt:

- Cũng do đụng chạm thôi. Con gái gì mà như con hổ cái. Tội cho thằng đàn ông nào yêu phải nó.

Vĩ ngạc nhiên khi thấy anh trai mình cứ cúi người nhặt liên tục những mẫu giấy vẽ mà Vân vứt bỏ đi, trong đầu rộ lên những suy nghĩ điên rồ...

....

Vân thấy sợ khi nghĩ lại cảm giác lần đầu tiên bắt gặp Trần Lâm, trái tim cô đã ngã gục bởi cái vẻ bụi bặm đầy chất nghệ sĩ cộng thêm chút ăn mặc kiểu thư sinh. Và bây giờ là chàng trai thứ hai, điều mà cô nhớ nhất trong những lần trò chuyện là mỗi khi nói, chàng trai thường cúi đầu xuống và mỉm cười, trông rất có duyên và chính đôi lông mày rậm đen lại tạo điểm nhấn cho khuôn mặt: rất đàn ông và cực kì quyến rũ người khác phái. Vân gọi Anh - vừa là tên của chàng trai, lại vừa tạo cảm giác gần gũi, cứ ngỡ tưởng là người yêu. Một chữ “Anh” đầy yêu thương.

Có lẽ bài viết: “Rồi em sẽ lại yêu” của Lan Nhi gửi cho Vân rất hiệu quả. Vân vẫn tin, vẫn chờ một chàng hoàng tử của mình sẽ tới. Trái tim Vân thay vì nhức nhối, chết lịm và hời hợt với đàn ông thì bây giờ đã và đang biết ngóng trông những dòng tin, những buổi hẹn hò cùng người ấy.

- Ngoài là một cô sinh viên trường Ngoại thương và thích hội họa. Tôi không được biết thêm gì về Vân sao?

- Ồ. Tôi nghĩ vậy là đủ.

- Không đủ. Nhưng nếu muốn đủ, tôi phải tự tìm hiểu thôi.

Anh cười nhìn Vân khiến cô nàng ngại ngùng, cúi mặt và chỉ thăm cười trong bụng. Dẫu Khôi Anh có cười tươi, cười đẹp thì khuôn mặt ấy, dáng vóc ấy vẫn toát lên dáng vẻ của một ông chủ rất mưu mô, toan tính trong công việc.

- Vân biết điều mà tôi thích nhất ở trong các bức vẽ đó là gì không?

Vân lắc đầu. Với cô, hội họa được coi như một thú chơi. Người ta có thể vào bar để tiêu khiển, thì cô chỉ cần ngồi nhà và vẽ theo ý thích. Cũng rất nhiều người khen cô vẽ đẹp nhưng chưa bao giờ cô có ý nghĩ rằng: mình sẽ trở thành họa sĩ cả.

- Vân vẽ không theo một đề tài gì cả. Mỗi bức vẽ là một phá cách riêng.

- Anh quá khen Vân đấy thôi. Chứ Vân có theo học lớp hội họa nào đâu. À mà Vân chưa biết gì về anh cả?

Anh lại cúi đầu rồi mỉm cười, nói:

- Vân thử đoán xem!

- Khó nhỉ? Vân thấy anh thích hội họa, lại gặp anh ở một khu công trường và mang dáng vẻ của một ông chủ nữa.

- Như thế đã đủ chưa nhỉ?

Dường như đoán được ý của Anh, Vân cười đáp trả:

- Tất nhiên là không. Nhưng muốn đủ, Vân cũng sẽ tự tìm để đủ. – Vân nói rồi nhìn anh nháy mắt đầy tình nghịch.

Vân ngồi ngoài ban công và ngẩng mặt nhìn trời. Những vì sao li ti nhỏ ánh lên trong màn đêm đen phủ kín cửa trời mây chưa bao giờ hấp dẫn cô cả. Vậy mà, buổi tối hôm nay, cô đã bỏ ra hàng giờ đồng hồ chỉ ngồi đếm chúng, đếm những chẳng cần kết quả với nét mặt rất hân hoan. Cô biết, trái tim mình đang rạo rực với những nghĩ suy về chàng trai có nụ cười duyên ấy.

Khôi Vĩ cũng đang ở ngoài ban công. Anh cũng chẳng làm được việc gì khi trong đầu suy nghĩ quá nhiều về Tường Vân. Không biết từ bao giờ, anh thấy bỗng nhớ cô, nhớ khuôn mặt rạng rỡ, nhớ cách nói chuyện ngông cuồng, nhớ cái làn da trắng hồng và đôi má hây hây đỏ... tất cả những gì thuộc về cô làm anh ôm đầu trần trối. Đã có nhiều lần, anh đi bộ tới quán café của nhà cô Ba nhưng chẳng bao giờ gặp Vân cả. Mà nếu có gặp Vân, Vĩ đã nghĩ rằng chắc gì mình đã nói chuyện được, lại choảng nhau vài ba câu cho bõ tức. Anh cười nửa miệng :“Cãi nhau cũng được, gặp là tốt rồi”.Nhưng nghĩ về người anh trai, Vĩ lại nhủ chân mày xua đuổi hình ảnh Vân. Lẽ nào vì một người con gái mà họ nữ cạm tình anh em?

Khôi Anh không giống hai người họ, cho dù đã gần mười giờ đêm nhưng anh vẫn lo âu và đầu tư hết sức mình vào công việc. Thỉnh thoảng đôi môi hơi mấp máy cười gượng gạo nhìn tấm hình trước mặt, ánh mắt anh lại dấy lên nỗi buồn sâu thẳm. Những kí ức hiện về, anh thấy nhói nơi lồng ngực. Ngả mình ra sau ghế, Anh thở dài:“ Giá như em đừng sang Paris”.

Cuộc đời đôi khi thật kì lạ, cô nhớ anh nhưng anh nhớ người khác và lại có một người khác nhớ về cô...

5. Chương 05

Tiếng cánh cửa sắt đã gỉ mở ra cắt ngang dòng suy nghĩ của Vân. Cô với giọng:

- Sao bữa nay chị về một mình? Xe đâu?

Vy ngược đôi mắt lên tầng cao nhìn cô em gái, đôi mắt trắng rã bất thần, cố gắng đáp lại bằng một nụ cười nhạt rồi đi thẳng. Tháo đôi giày cao gót, Vy ném luôn lên kệ ngay trước cửa ra vào, rồi vật mình xuống giường. Khuôn mặt Vy quả thực rất giống một chú hề hơn là một ca sĩ mới đi diễn về: son quệt cả sang bên, mascara lem luốc... Một ngày rất tệ đã diễn ra, khế trở mình quay vào tường, Vy nức nở, ảm ức...

Vân đập cửa bùm bụp ở ngoài, gọi í ới mà Vy chẳng hề bận tâm:

- Sao chị về một mình?

- ...

- Xe chị đâu? Tên Trần Lâm không rước chị à?

- ... - Này! Tường Vy! Nghe em nói không vậy?

- ... - Vy thấy nhức đầu và rối loạn với sự quan tâm thái quá của Vân, có lẽ cô cần sự yên tĩnh hơn là việc trấn an của người em gái. Lúc này, cô cần được tĩnh tâm. - Em về phòng đi. Đừng cố dìm vào nỗi đau của chị nữa!

Vân há hốc miệng trước câu nói nức nở của Vy. Vân gần như ngã ngửa bởi sự quan tâm và lo lắng của mình bị Vy cho rằng là “dìm” ấy. Nhưng Vy đâu biết, chính Vy cũng đã từng “dìm” vào nỗi đau, từng “cào” vào cảm xúc của cô em gái mình. Vân như điều đứng, đôi chân loạng quạng theo sự lún chìm của hai bàn tay run rẩy bám theo vách tường đi vào phòng tắm. Đầu Vân ong ong như muốn nổ, tiếng nước xối mạnh trào ra. Vân gần như sập đổ.

Cô chìm người vào trong bồn nước tràn đầy. Cô thiếp đi lúc nào chẳng hay biết nữa. Hai tiếng sau, khi bà Ba gõ cửa gọi, Vân mới từ từ mở mắt. Xung quanh cô, mọi thứ đều mờ nhạt. Vân hoảng sợ khi biết mình đang nằm trong một bồn đầy nước màu đỏ au. Cô như bị ai đẩy hút gần cạn sinh lực của mình, thều thào giọng về phía cửa.

- Con chỉ ngâm mình lát thôi, cả ngày nay con đi thực tế nên người bẩn và hơi mệt, mẹ à.

- Ủ! Nhưng mẹ nghe giọng con rất tệ. Con chắc là mình ổn chứ?

- Con sắp xong ngay đây mà mẹ.

- Ủ! Tắm nhanh không dìm lạnh lại bệnh. - Dạ!

Bà Ba cũng về phòng, một ngày cuối tuần ở quán cafe khiến bà hết sức mệt mỏi. Thấp nén hương cho chồng, bà mỉm cười và nhỏ nhẹ: “Con gái mình lớn cả, chúng ngoan lắm, có lẽ em sắp gả chồng cho chúng nó thôi mình ạ”. Có cơn gió nhẹ từ vườn qua lùa vào, đẩy đưa cánh cửa. Bà Ba mỉm cười mãn nguyện.

Vân vẫn loay hoay trong nhà tắm, lo lắng, sợ sệt và hốt hoảng. Vân khác Vy, lúc nào cũng im lặng, lúc nào cũng biết cách che đi những cảm xúc thật của mình. Bởi lẽ thế, hai chị em ngày một có khoảng cách, Vân hiểu Vy bao nhiêu thì ngược lại, Vy chẳng biết gì về Vân cả.

Vân thở dài, những làn khói của hơi thở trào ra vội vã, đến thảng của con gái thôi mà. Vân dọn dẹp phòng tắm rồi lững thững về phòng. Cô lại mừng thầm: “Mấy tháng chẳng có, lo kinh khủng, tự dưng... làm mình sợ quá!”. Đêm hôm đấy, không biết Vân gặp ác mộng gì mà mồ hôi ra ướt sũng cả chân...

...

- Trời ơi, không tin nổi. Mày coi báo hôm nay chưa Vân, hình chị mày với ông Lâm trên báo! Ra ngoài sạp báo đầu hẻm đi. Tao ra luôn.

- Là sao? Mày nói từ đâu xem nào?

- Tao chẳng biết nói sao cả? Mày cứ ra đi. Tao đi cùng.

Tắt điện thoại, Vân mê mải chạy ra khỏi phòng trong bộ đồ ngủ chẳng giống ai. Bà Ba gọi nhắng lên:

- Ăn sáng con ơi. Mà đi đâu, ăn mặc kì thế kia?

- Bạn con hẹn ngoài này, mười năm phút thôi ạ

! - Vân vội vã.

Vy nhú chân mày nhìn mẹ:

- Chắc yêu rồi. Chỉ có bạn trai nó gọi mới nhanh như sóc vậy thôi, mẹ nhỉ?

- Cha bố cô chứ! Yêu ai thì mẹ chẳng cấm nhưng cũng phải đưa về nhà mẹ xem mặt, nghe không?

- Dạ. Con biết rồi mà!

Vy lúc nào cũng tỏ ra khéo léo, khôn ngoan. Bà Ba tin tưởng cô lắm, chỉ lo cho Vân, tính cách mạnh mẽ quá, lại sống nội tâm, bà rất sợ nếu con bé có chuyện gì mà mình không biết hẳn nó tủi thân lắm. Bà lắc đầu.

... - Kinh chưa? Thằng cha Lân này cũng giỏi đấy! Cừa một phát hai thân cây liễu nhà má Ba đứt đôi luôn.

Vừa lật từng trang báo, một con bé hàng xóm mở giọng giễu cợt. Vân im lặng, bỏ lại một khoản tiền rồi ôm luôn hai đồng báo bỏ đi. Nhi cũng không biết làm gì giúp bạn, chỉ đáp vai: “Nghệ sĩ mà, bình tĩnh nhé!” rồi về nhà mình.

Hôm nay, Sài Gòn hẳn sẽ mưa rào. Mới chín giờ sáng mà những đám mây vẫn đen đã bao phủ gần kín khoảng không. Sẽ là những cơn mưa nặng hạt đè nén cảm xúc con người ta thêm sâu, thêm sâu. Những bức hình nude hay cảnh nóng in trên mặt báo nằm chênh ềnh trên tay Vân. Cô chọn inh một ghế đá sát cạnh hồ nước của công viên để ngồi nghỉ. Mỗi lần đưa đôi mắt của mình sang phía chồng báo trước mặt, cảm xúc lại tràn lên. Tim cô nhói đau hơn bao giờ hết.

- Này! Hôm nay lại còn đi bán báo nữa hả cô bé?

Giọng Khôi Vĩ trêu chọc, cái thân hình cao to, bản rộng đứng như bức tượng phía trước. Vân ngẩng đầu nhìn Vĩ, tặng cho Vĩ một ngày chủ nhật dầm nước mắt. Vĩ hốt hoảng khi thấy Vân, khuôn mặt bất thần, hình ảnh của cô bé kháu khỉnh, rất duyên và hay nói cười bỗng dưng thành ra như thế. Anh để nhẹ đồng báo sang bên:

- Tôi ngồi được chứ?

Vân gật đầu, không nói gì nữa.

- Này. Cô buồn vì mấy bài báo này phải không?

- Sao anh biết?

- Cô nghĩ tôi là loại người gì hả? Đầu đất hay là ngày nào cũng ngủ đến trưa mới dậy như cô mà không biết tin tức.

- Hừm.

- Tôi nghĩ chuyện của các nghệ sĩ như thế này thì bây giờ đâu có hiếm? Người ta nude từ thiện này, bảo vệ môi trường này, thậm chí là chỉ cần PR bản thân cũng được. Làm gì mà cô phải khóc?

- Ủ, có khi khô gì đâu mà khóc, nhỉ? Chuyện nhà anh đấy mà khóc, hả? Đồ vô duyên!

- Làm gì mà như bà bán rau bán cá ngoài chợ thế? Con gái như cô chỉ có nước ế thôi! - Vĩ lại cười khiêu chiến. Anh cũng chẳng hiểu sao mỗi khi gặp Vân, anh lại không thể nhẹ nhàng được, chỉ khiến cô ấy tức tối hơn.

- Cũng được! Lúc đó, tôi sẽ là cọc đi tìm trâu. - Vân gần giọng.

Anh nhú chân mày, cúi đầu xuống và cười. Vân sững sờ ngỡ tưởng Khôi Anh đang ngồi cạnh. Vĩ ghé đầu về phía cô, to nhỏ: “Yên tâm, vì không để cô ế, tôi sẽ tình nguyện hiến dâng”. Vĩ cười phá lên. Vân chẳng muốn nói gì nữa, tổng hết hai đồng báo vào thùng rác và bước đi. Minh Vĩ ngồi trơ trên ghế đá, cái thân hình mảnh khảnh trong bộ đồ ngủ của Vân đập vào mắt anh, dần dần mất hút ...

Đứng ngoài cổng, Vân nghe thấy tiếng Vy khóc, tiếng mẹ cũng khóc nhưng mỗi người một ghế, chứ không phải cảnh mẹ ôm con như bình thường. Mấy tờ báo nằm ngổn ngang cả trên bàn lẫn dưới sàn nhà nhàu nhĩ. Vân ước giờ này có ba hơn lúc nào hết! Ngoài vườn hoa hôm nay cũng chẳng đẹp như mọi ngày, không biết vì trong mắt Vân nó thành ra như thế hay bởi tại trời mây trên kia đang u ám buồn bực muốn nhả xuống trần gian một trận mưa ngày hạ? Trong cái căn nhà thiếu bóng đàn ông này, ba người đàn bà gần như bất lực. Vân không khóc, mắt chỉ trần trần.

- Vân con. Thay đồ, ăn sáng rồi đi ra quán trông coi cùng bác quản lí ẹ. Mẹ đi gặp mấy người bạn có việc. Còn Vy, mẹ nghĩ chuyện đã rồi, con vô phòng đóng cửa lại và suy nghĩ việc mình làm đi!

Nói xong, bà Ba đứng dậy và đi thẳng ra phía cửa: “Nhanh rồi còn ra quán giùm mẹ nghe Vân”.Dáng bà Ba mờ dần theo từng bước chân nặng trĩu.

Vân cũng chẳng muốn nói gì với Vy, nhìn chị bằng một ánh mắt đục ngầu rồi quay mặt. - Em quen biết Trần Lâm, sao không nói với chị?

- Nói gì?

- Nực cười. Chẳng phải chị cướp Trần Lâm của em sao?

- Đáng khóc thay. Em nhường cho chị đấy! - Vân giận giữ, quay người lại, nhìn chị vừa giận vừa thương.

- Em... ?

- Chẳng phải chị từng mơ sẽ cưới anh ta còn gì?

- Em biết vì sao có bài báo này không?

- Biết thì làm được gì? Chị muốn giải thích sao? Em không cần. Hãy nhìn mẹ, một người mẹ đang buồn lo người đời sẽ nói vào mặt bà rằng: không biết dạy dỗ, nuôi con. Chị hiểu không?

- Chị xin lỗi. Chỉ vì chị tránh xa Trần Lâm để tự thân vững bước, ai ngờ anh ta chơi xỏ. Nhưng thật không ngờ, chị lại biết thêm được nhiều chuyện giữa em và hắn. Chị...

- Chị làm sao? Em không quan tâm chuyện đó. Chị hãy nghĩ, nhà mình rồi sẽ đối mặt với dư luận ra sao kìa. Đặc biệt là mẹ, chị hiểu ý em chứ?

Chưa bao giờ, Vân giận dữ với chị mình như lúc này. Vân bỏ vào phòng thay đồ rồi ra quán café. Đúng như lúc sáng cô định thầm trong bụng, Sài Gòn đổ trận mưa xối xả giữa buổi trưa. Lòng cô cũng như đang vụn vỡ theo từng tiếng mưa rơi lộp độp. Mưa làm cây xanh tốt, mưa cho thiên nhiên bình tĩnh nhưng mưa cứ hắt vào lòng ai những nỗi buồn thấm thiết cô liêu; nhưng mưa cứ dội vào lòng ai những cơn bão gió trong lòng, bão lớn, gió mạnh, muốn nhấn chìm họ.

- Tường Vân! Cô đổi nhạc được chứ? Sài Gòn mưa thế này mà còn nghe nhạc sến nữa thì ảo não lắm. Buồn nẫu cả ruột.

Vân hướng đôi mắt mình về phía phát ra thứ âm thanh mà cô thấy ngứa ngáy, bực bội.

- Không thích thì đừng nghe.

- Đây, tôi là khách hàng đấy nhé!

- Hừm! Xin lỗi!

- Cái gì mà cụt lủn vậy trời.

- Gì nữa? Anh thích gây sự hả? Tôi nói tôi xin lỗi còn gì?

- Không biết Khôi Anh mà đang ở đây thì cái mặt cô có sưng lên thế không nhỉ?

- Chắc chắn là không rồi.

Vân cười ngạo nghễ, nụ cười của cô chẳng khác gì nhát dao đâm trúng tim Vĩ. Vĩ cười nửa miệng, đưa cái nhìn của mình về phía khác, thần thờ.

- Ủ! Tôi quên mất. Tôi với cô là kẻ thù mà.

Vân cũng chẳng buồn để ý tới lời nói của Vĩ. Đầu Vân nặng nề một cách khó tưởng tượng. Những tờ báo trong quán café ngày hôm nay cũng được cô ném vào thùng rác một cách gọn gàng. Những vị khách ngồi thưa thớt ở mỗi khu, họ nhâm nhi bên ly café đen và im lặng, hóa ra ai cũng có một khoảng trống ở trong lòng. Vân nhìn Vĩ, tay cầm thìa khuấy khuấy ly cafe, đôi mắt trống rỗng phóng xa tầm nhìn. Vĩ mang một nét đẹp khỏe khoắn, gợi cảm. Lúc anh ngồi suy tư, anh đẹp và cuốn hút, mang cái uy của người đàn ông với đôi mắt sắc lạnh đến lạ kì. Còn Khôi Anh mỗi khi nói, hay cúi đầu xuống và mỉm cười, Vân cảm thấy một điều gì đấy ở anh rất tinh tế và nhẹ nhàng, dễ thu hút đối phương hơn.

- Anh làm chung với Khôi Anh à?

- Ừ! Anh trai tôi.
 - Bất ngờ thật! - Vân nhún vai.
 - Biết đâu cô lại thành chị dâu tôi nhỉ?
 - Anh nghĩ có ngày đó sao?
 - Nếu anh tôi yêu cô thật lòng.
 - Tôi không hiểu ý anh.
 - Tôi cũng không hiểu chính mình.
 - Phải chăng anh có tâm sự gì?
 - Ừ! Muốn lấy vợ nên đến tìm cô. Mấy tháng trước, cô chẳng gào lên ở phía cổng còn gì.
- Vân cười tủm tỉm, kể ra thì nói chuyện đoàng hoàng với Vĩ, cô thấy anh cũng rất đáng yêu:
- Tốt thôi! Anh đang giương cung chuẩn bị bắn à?
 - Ừ! Nhưng hạ xuống rồi. Bắn làm gì nữa khi người ta không thích!
 - Nghĩa là cô ấy không thích anh?
 - Ừ! Cô ta đã thích người khác.
 - Ồ! Vậy tôi giúp cho anh bằng cách gì đây?
 - Thôi! Không cần! Mà anh trai tôi cuốn hút cô nhiều đến thế sao?
- Vân nhìn Vĩ, bốn con mắt đục nhau phải vài giây sau Vân mới quay mặt đi.
- Hay chỉ là anh trai tôi đẹp, giàu và còn có duyên?
 - Tôi... nhưng chắc chắn tôi thích Khôi Anh không phải vì anh ta giàu. Tôi không phải hạng người đấy.
 - Ừ. Tôi biết.

Vân đứng dậy, đi về phía quầy. Đúng là Vân đã không hiểu gì về Khôi Anh. Lâu lâu mới đi ăn tối một lần, trò chuyện quanh quẩn về những bức tranh. Mấy tháng trôi qua, những cái nhìn lén, những dòng tin nhắn chúc nhau ngủ ngon, làm việc tốt... ngoài ra chẳng có gì hơn nữa. Hình như “yêu” và “thích”, Vân không phân biệt được. Vân cũng chưa bao giờ nghĩ, mình và Khôi Anh sẽ tiến xa hơn vì cô cảm thấy mình còn quá nhỏ so với sự từng trải của anh! Cô chỉ mới bước sang tuổi 22, những bước đi, những nghĩ suy còn quá khập khiễng ở dòng đời đầy bất công này. Cô ôm đầu, gục xuống quầy thu ngân. Máu mũi bắt đầu chảy, cô sợ hãi ngửa cổ lên. Đầu cô buốt nhức. Chưa khi nào, kì đến tháng của cô lại bị rong đến cả hơn tuần và nhiều như thế! Cô hoang mang...

Tin nhắn của Trần Lâm vừa gửi đến, nó làm cô nhói đau: “Coi báo chưa cô em? Không khéo nhờ có anh, em lại sắp thành hotgirl đấy nhỉ?”

Nực cười, “nhạc sĩ Trần Lâm” lên báo “công khai” rằng, mình yêu cô em gái Tường Vân, rồi cái số anh nó đào hoa thế nào lại hốt luôn cả cô chị là ca sĩ Tường Vy. Trần Lâm đã làm đảo lộn cái cuộc sống của ba người đàn bà này. Vân cau bẳn: “Anh mà không tránh xa gia đình tôi. Anh sẽ lĩnh đủ đấy”;

- “Ôi ôi, làm gì mà giận dữ thế? Làm hotgirl đến nơi rồi thì phải học cách dịu dàng, mềm mỏng và biết tạo dáng trước ống kính chứ cô em! Đến lúc đấy kéo lại phải nhờ đến Trần Lâm này lắng xê đấy chứ đùa à”
- Trần Lâm chọc tức cô.

“Thật tội nghiệp cho bố mẹ anh đã sanh ra anh - một loài cóc đực!”.

Vân khóa nguồn.

6. Chương 06

- Mẹ ổn chứ?

- Mẹ ổn, con yêu ạ. Mẹ sai rồi, mẹ luôn tin tưởng con Vy, giờ nó thành ra thế đấy. Có chết, mẹ cũng chẳng nhắm mắt nổi. Rồi xuống đây sẽ biết nói làm sao với ba con đây?

Bà Ba đưa li trà nóng lên miệng nhấp máy; đôi mắt bà quầng thâm sau những đêm gần như thức trắng. Vân thương mẹ nhưng lại không nỡ trách Vy, chẳng phải chính Vân đã muốn Vy dứt hẳn Trần Lâm còn gì. Chỉ tại “cái đồng hồ báo thức ré tiền ” đấy làm hại gia đình cô thôi.

- Mẹ rất buồn. Mẹ không làm tròn bổn phận của một người vợ, người mẹ trong gia đình. Ngay cả con cũng thế, con quen biết Trần Lâm, mẹ cũng chẳng hay. Và tiếp đó là chị con, hậu quả hiện nay đang lan rộng cả trên mạng, trên báo. Không phải mẹ sợ tai tiếng gì, mà mẹ chỉ rất lo cho hai con. Các con chưa đủ lông đủ cánh, mới bước vào đời mà đã gặp quá nhiều tai ương, rồi còn sau này nữa. Mẹ thực sự thất vọng về mình, Vân à.

- Lỗi là ở chúng con. Khi biết chị Vy quen Trần Lâm, con đã im lặng. Nếu con ngăn cản, nếu con nói ra sự thật, có lẽ cả nhà mình sẽ không như thế...

Bà Ba ôm Vân vào lòng. Đứa con út của bà chẳng biết giống tính ai, chuyện gì cũng nhận lỗi về mình, chuyện gì cũng im lặng một mình chịu những cơn đau. Hai đứa hai tính hai nết, phải chăng vì bà quá mê mải ngoài quán cafe để kiếm tiền mà đã không dành đủ thời gian để quan tâm con cái; phải chăng vì xã hội ngày nay có quá nhiều cạm bẫy để những con nai vàng bé bỏng dễ bị cắn câu. Nhưng dù bất kì lí do nào đi chăng nữa, trách nhiệm ấy phần lớn vẫn thuộc về gia đình. Những giọt lệ mặn chát rơi xuống, tưới lên bờ môi khô nứt, nhợt nhạt của những người đàn bà mình hạc xương mai đang phải chịu búa rìu của dư luận.

Bà Ba về phòng nghỉ ngơi, lòng nóng như có lửa thiêu đốt. Vy thì chỉ nằm ở trong phòng, ăn uống cũng không vào đâu với đâu.

- Chị muốn ăn gì không? Em đi chợ mua đồ ăn luôn!

- Gì cũng được em à!

- Chuyện đã lỡ rồi, mình làm thì mình chịu, trách ai bây giờ?

- Chị phải làm sao đây hả Vân? Thật sự chị rất mệt mỏi...

Vân cười nửa miệng, lắc đầu...

- Nhìn chị, em càng hiểu hơn về giới nghệ sĩ ngày nay. Họ chẳng hào nhoáng như bên ngoài. Chị nhìn Hoàng Thùy Linh ấy, đó là một bài học cho chị và hãy đôi mắt để đứng lên. Hiện tại, chị đừng lên báo mà giải thích này nọ nữa. Chỉ làm ọi chuyện rồi tung lên thôi.

- Ủ! Chị biết rồi. Em đi chợ đi.

Vân khép cửa phòng bước đi, miệng cô khô khan và đắng ngắt. Mới bước ra khỏi cổng, đã có những đám đông chụm đầu vào nhau xì xào bàn tán, cái ngón tay chỉ trở về phía cô, đầy bồn chồn. Bước chân Vân nặng nề, lên ga và đi thẳng.

Cô phải thay mẹ trông coi quán cafe cùng bác quản lí. Suốt từ hôm xảy ra vụ bị lên báo, quán vắng dần, kể cả những người khách quen họ cũng chẳng buồn ghé nữa. Khôi Anh cũng không nhắn tin hỏi han cô lấy một lời, phải chăng những bài báo đó đã khiến anh khinh thường cô, ghét bỏ cô? Cô đặt rất nhiều giả thiết về Khôi Anh nhưng có lẽ cô đã đúng : “Cô và Khôi Anh giống như kẻ qua đường, cảm xúc chóng vánh và nhanh quên”. Nhưng hôm nào, cô cũng gặp Vĩ ngồi uống cafe. Mắt anh buồn và cách nói chuyện thay đổi hẳn, nặng trĩu tâm tình.

- Sắc mặt cô rất tệ. Tôi nghĩ cô nên nghỉ ngơi!

- Cám ơn anh. Đạo này, anh có nhiều thời gian rảnh nhỉ? Phải chăng công việc có gì không ổn?

- Không, vẫn bình thường, nhưng đang mùa mưa mà Vân, làm sao được.
 - Ủ! Tôi ngờ ngẩn thật. Chắc vì ngồi chơi nhiều nên trông sắc mặt anh cũng không được vui chăng?
 - Hừm! Để ý làm gì? Dạo này, cô còn vẽ chứ?
 - Không! - Vân lắc đầu, nhìn sang chậu hoa lan, ngắt lấy một cánh và đưa lên chiếc mũi nhỏ xinh của mình, hít hít. - Cảm xúc của tôi đang bị chai lì, tôi không còn hứng thú nữa.
 - Đàn bà thật giống nhau. Cảm xúc thật hỗn độn.
 - Anh đang muốn nhắc đến một cô gái nào sao
 - ? - Vân tò mò nhìn Vĩ. - Bộ người yêu đầu tiên của anh cũng thích vẽ à?
 - Không! Mà Ngọc Linh, lẽ ra cô ấy đã là người trong gia đình tôi từ năm ngoái. Thật tiếc ... - Vĩ buồn bã.
 - Chị Linh là bạn gái anh à?
 - Đã nói không mà! Bạn gái của Khôi Anh.
 - Ồ!
 - Xin lỗi. Tôi không thích nói tiếp chuyện này, riêng tư mà.
 - Tôi rất tò mò.
 - Xin cô phải nhớ, tôi là đàn ông. Tôi không thích nhiều chuyện.
- Vừa nói xong, Vĩ hoảng sợ khi nhìn thấy máu chảy ra từ mũi của Vân. Anh đưa tay mình chỉ lên mũi của mình ra hiệu, lung túng:
- Vân! Cô bị ...
- Vân tái mặt, từ từ đứng dậy, mọi thứ trước mặt dường như là ảo ảnh. Được chừng vài bước, cô quy ngã.
- ...
- Mẹ về đi, còn chị Vy nữa. Con không sao đâu? - giọng Vân yếu ớt, da cô xanh rờn và những đường gân nổi lên trên mặt da, đầy yếu đuối.
 - Con lại muốn bỏ mẹ nữa sao Vân? - ng giọt nước mắt cố kiềm chế vẫn lăn rơi. Bà gần như đổ sập.
 - Sao mẹ lại nói thế? Con ớn mà, thật đấy. Chắc thời tiết thay đổi, cho nên con... Mẹ, con ớn mà. Thật đấy! - Vân cố gắng nhe hàm răng trắng, đều của mình ra nhìn mẹ. - Đấy, mẹ thấy con cười xinh chưa?
- Cô nhăn nhó hay cô cười? Cô khóc hay cô vui? Nào ai mà biết được... Dặn lòng mình, bà Ba cố cười động viên đứa con gái: “Ủ! Con gái mẹ lúc nào cũng xinh cả, lúc nào cũng đẹp hết ý”. Bà nuốt ực nổi ghen ngào vào trong. Bà cố trấn an bản thân mình bằng những nụ cười đầm nước mắt. Lời nói của bác sĩ hồi chiều vẫn văng vẳng bên tai, bà đã quy ngã khi nghe được kết luận cuối cùng, nó giống như tiếng sét mà trời vừa mới giáng xuống: “Xin lỗi. Bà bình tĩnh cho. Cô Thảo Vân bị ung thư máu, đang trong giai đoạn cuối rồi. Chúng tôi rất tiếc”. Bà ngồi thẩn người không hiểu kiếp trước mình có ăn ở thất đức làm sao mà kiếp này, hai đứa con của bà lại gặp nhiều chuyện trắc trở; bà càng không biết phải đối mặt như thế nào với những bản án tử hình nặng nề đang treo ngổn ngang trước mặt.
- Ngoài kia, Sài Gòn vẫn đổ những trận mưa rào tầm tã ...
- Vĩ này. Con trông nom Vân giùm cô, có chuyện gì con gọi bác sĩ nghe con. Cô ra ngoài có chút việc rồi quay lại ngay. - Khuôn mặt bà Ba phờ phạc, những cái thở dài đầy âu lo.
 - Cô ăn uống gì rồi hãy đi. Con mua cả cháo luôn rồi ạ. Cô không chịu ăn uống thì sao có sức, em Vân lại không yên tâm chữa bệnh nữa, cô à.
 - Ủ! Lát cô ăn sau. Con chăm Vân giùm cô một lát nhé!

- Vâng.

Bà Ba lại tắt lửa bước đi theo dọc cái hành lang đầy mùi thuốc kháng sinh.

Vỵ đang ở quán café, phụ mọi người dọn dẹp đồ đạc. Quán vắng bóng khách suốt hơn một tuần qua. Bà Ba quyết định sang quán để lấy tiền chữa trị, kéo dài sự sống cho đứa con gái của mình. Đó là điều duy nhất bà có thể làm lúc này, cho dù nó là công sức lao động cả đời của hai vợ chồng với biết bao vui buồn, khổ ải, bao mồ hôi, nước mắt lẫn đắng cay. Bà tin chồng bà nơi trời cao ấy sẽ ủng hộ quyết định này; bà tin chồng bà nơi trời cao ấy luôn hướng về những đứa con; bà tin..., nhất định thế! Trong thâm tâm, lúc nào bà cũng trách bản thân vì mình mà hai đứa con mới đến nông nỗi đó, nước mắt lại giàn giụa chảy ra.

Gần 10 cô nhân viên nghỉ việc từ ba ngày trước, vợ chồng nhà bác quản lý làm lâu năm cũng chuẩn bị khăn gói đi tìm công việc khác. Họ thương bà, muốn giúp bà nhưng phải cái tội “nghèo”, đứa con gái lớn thì vẫn chưa hết hạn tù, hai đứa sau thì ốm nheo nhóc, học hành cũng chưa đâu vào đâu. Họ chào nhau bằng những cái ôm, vỗ vai an ủi; họ rời xa nhau sau bao nhiêu năm gắn bó tới ngày bằng những hàng nước mắt nối đuôi nhau xót xa, tủi hờn...

Người làm tháo biển hiệu quán: “Cafe Nắng”. Từ ngày hôm nay, nắng sẽ tắt lịm, nhường chỗ cho những cơn mưa trong lòng xối xả, không ngừng. “Cafe Nắng” suốt hơn mười hai năm qua giờ sẽ mất. Nước mắt bà Ba lại trào ra, khóc vì mọi thứ, mọi thứ xảy ra khiến bà bất lực...

Những chiếc bàn kiếng, ghế mây nằm im ỉm, ngổn ngang giữa sảnh, giữa sân. Mọi thứ trở lên đơn độc. Từ hôm nay, sẽ chẳng còn mùi “cafe Nắng” quen thuộc dậy lên từ con phố nhỏ phố và thấm vào lòng người. Từ hôm nay, sẽ chẳng còn tiếng cười vui của những cô nhân viên mà bà Ba coi như con gái... Từ hôm nay, “Cafe Nắng” chỉ là cái tên của một thời dĩ vãng, xa xôi... Còn ở bên ngoài kia, cuộc sống vẫn tiếp diễn như mọi ngày, nó dội vào bà những thứ âm thanh vội vàng và chua chát, những buổi chiều dài, nặng trĩu và nối tiếp nhau...

Ở một Sài Gòn hào hoa, bông bầy, không phải ai cũng nhìn thấy những góc khuất buồn và tối đen như thế này. Màn đêm bắt đầu ngập trùm, ngự trị.

- Tôi mua cháo. Vân ăn chút đi nhé!

Vĩ cười nhẹ, múc từng thìa cháo ra chén, mùi thơm nồng và khói tỏa ra. Chưa bao giờ, Vân thấy Vĩ hiền từ như thế.

- Cám ơn anh. Tôi tự làm được, anh cũng nên về đi, muộn rồi!

- Ủ. Vân ăn xong rồi tôi về.

- Không sao đâu. Thời tiết thay đổi, sức đề kháng yếu nên tôi... Vài ba hôm là khỏi liền à.

- Vân ăn đi. Chắc lát nữa, Khôi Anh đến thăm Vân đấy!

Giọng Vĩ buồn thấy rõ. Vân tối sầm mặt không nói gì, miệng đắng ngắt, cô ghé mũi vào chén cháo hít hít mỉm cười, rồi tự tay múc từng thìa cháo bỏ miệng, cô chép chép như trẻ con:

- Thơm thế, cháo mua có khác.

- Vậy mai tôi nấu cho cô ăn, cô xem có ngon và thơm hơn không nha! - Vĩ cười nhăn nhó.

- Ô! Tôi mới phát hiện ra là anh cũng khéo nói lắm đấy chứ bộ.

- Tôi chỉ có tài ngoáy mũi người khác thôi! - Vĩ cười vang.

Vân nở nụ cười. Những đường rãnh khô trên đôi môi bị kéo căng, cô thấy hơi đau một chút.

- Khôi Anh sẽ không đến đâu. Anh về đi, chắc xíu nữa là mẹ hoặc chị tôi vô đây thôi. Anh đừng bận tâm, về nghỉ ngơi mai còn đi làm mà.

- Hừm.

- Tôi nói không sao mà. Còn Ngọc Linh chứ, tôi không thích làm kẻ phá ngang. Anh về đi.

- Không phải đâu. Ngọc Linh, cô ấy chết rồi, trong một chuyến tai nạn máy bay. - Vĩ im lặng vài giây, nhìn thẳng mắt Vân, đầy ái ngại. - Cô ấy rất giống Vân, vẽ rất đẹp và học tại Mod's Art & Maryse Eloy ở Pháp. Trên chuyến bay về nghỉ hè cũng là để dự sinh nhật Khôi Anh, thật tiếc...
- Tôi hiểu. Khôi Anh quen tôi chỉ vì tôi giống Ngọc Linh ở cái tài vẽ, chứ tôi đâu thể đánh cắp được trái tim anh ta. Cảm ơn anh đã cho tôi biết sự thật.
- Cô buồn không?
- Hi. Tất nhiên là có. Nhưng không nhiều vì tôi hiểu và biết mình là ai mà.
- Vân đẹp, rất tốt và tài năng. Cố lên.
- Cảm ơn anh.
- Tôi sẽ ở đây với Vân. Khi nào cô Ba vô rồi tôi về.
- Trời, anh cũng lì như trâu ý nhỉ. - Vân cười khanh khách.
- Thì tôi tuổi trâu mà lại.

Hai cô cậu cười đùa vui vẻ với nhau suốt cả buổi tối như chưa bao giờ có những cuộc xung đột, cãi vã của ngày xưa. Cũng khuya chạp, đụng tay vô tình khiến cả hai cúi mặt, ngại ngùng, vội rút tay lại như những kẻ thẹn thùng khi yêu. Họ cũng chẳng biết Khôi Anh đã tới và đứng rất lâu ngoài phía cửa, sau lớp kính trắng, anh thấy em trai mình và Vân rất xứng đôi, tim anh bỗng đau thắt lại, một chút hờn ghen dấy lên trong lòng. Anh bỏ về, chiếc BMW dầm dề trong mưa, chỉ mình anh cô lẻ. Ánh đèn cao áp vàng nhờn nhợt hắt xuống đường thảo nào. Chiếc xe cứ chạy theo dòng người, chẳng định hướng đi về đâu, chạy, chạy mãi, lì lợm với thời gian.

7. Chương 07

Những ngày nặng nề còn lại...

Trong bộ đồ dành cho bệnh nhân, Vân gầy gò, yếu ớt và nhỏ nhắn vô cùng. Đôi mắt ươn ướt, tay cầm một cuốn sổ nhỏ và cây viết tì lên khung cửa sổ, bất động. Sau những cơn mưa dai dẳng, nắng lại rực rỡ và vàng ươm trải đều lên mọi vật. Cây hoa lá vẫn xanh tươi, chỉ có những con người đang chịu bản án tử hình treo lơ lửng thì ngày một mòn mỏi, héo hon. Vĩ để nhẹ bó hoa lưu ly lên bàn, tiến gần tới song cửa. Vân vẫn không nhìn Vĩ, buông lời:

- Hôm nay, anh đến trễ hơn hôm qua ba phút đấy!

Vĩ cười, giọng dịu dàng, đôi bàn tay ram ráp khẽ đặt lên mái tóc cô, vuốt ve:

- Em chờ anh từng phút à?
- Ừ! Không biết từ bao giờ, nó như một thói quen.

Vân quay người sang nhìn Vĩ, bốn con mắt nhìn nhau ngân ngấn nước. Vân bỗng nhỏ bé và muốn lọt thỏm vòng tay anh, ngay trước mặt thôi mà sao ngỡ quá xa vời...

- Anh đưa em xuống dưới nhé. Hoa rất đẹp!
- Ừ!

Trước khi bước ra khỏi phòng, Vân nâng bó hoa lưu ly lên trước mặt và đặt một nụ hôn gió.

- Em thích à?
- Sao anh biết?

- Vì anh thấy em vẽ rất nhiều về hoa lưu ly.
- Nên anh tặng cho em sao?
- Ủ! Anh muốn em tiếp tục vẽ, được không Vân?
- Em không hứa trước được, anh biết ý nghĩa của nó không?

Vĩ cười, anh ôm Vân từ phía sau, thì thào:

- Anh muốn hoàn toàn là của em.

Vân nghẹn ngào, cái nhìn sụp xuống, giọng buồn và đôi mắt rưng rưng lệ:

- Hãy giữ kín tình yêu của chúng ta và đừng cho ai biết...

Vân quay người lại, bờ môi khô của nàng như thấm được vị tình yêu của Vĩ, đôi môi như vừa được tưới nước, căng ra tràn đầy sức sống. Vĩ xiết chặt vòng tay của mình, lòng anh quặn thắt...

- Thật sự anh rất muốn nghe em nói, em cười. Nhưng nếu cảm thấy điều đó mệt mỏi hay quá khó khăn thì em hãy khóc, đừng gắng gượng, hiểu không?
- Em hiểu. Chỉ hơi buồn thôi!

Vĩ vuốt vuốt mái tóc đen dài của Vân, xoa đầu dịu dàng như dỗ một đứa trẻ.

- Đừng chạm vào tóc em. Em rất sợ khi mỗi ngày đều nhìn thấy những sợi tóc nằm trơ trên giường...

-... Vĩ dìu Vân đi xung quanh khu công viên của bệnh viện. Cảm xúc lẫn lộn vẫn dâng lên trong lòng. Vườn hoa đủ sắc màu với hương thơm ngào ngạt, những chú bướm đủ màu như hòa trộn vào nhau làm mối tình của họ thêm đau khổ lẫn xót xa. Đôi khi, thượng đế tạo ra những con người hay đồ vật trên trần gian chỉ để ngắm, khi họ sẵn sàng đụng chạm và nắm giữ thì thượng đế lại thẳng tay giật phăng về phía mình. Hụt hẫng, lao đao...

Lần thứ hai quyết định vào thăm Vân, Khôi Anh lại lặng người, chôn chân tại chỗ khi bắt gặp Vĩ và cô vui vẻ, nói cười. Vân gầy rộc, nước da xanh nhưng đôi mắt vẫn tràn đầy cảm xúc. Khuôn mặt thanh tân, vô tư và nói cười như những ngày tháng trước, cô muốn sống trọn những ngày cuối của cuộc đời để mỗi ngày trôi qua phải thật ý nghĩa.

Khôi Anh nhớ Ngọc Linh vô cùng! Cách đây mấy năm, chuyện tình của họ được coi là mối tình thần tiên chốn nhân gian khiến nhiều người phải ghen tị. Cứ ngỡ cặp đôi trai tài, gái sắc sẽ nên duyên vợ chồng và có những đứa con ngoan kháu khỉnh, nào ngờ Ngọc Linh xinh đẹp và tài hoa phải rời xa anh bởi vụ tai nạn không tìm thấy xác, và không bao lâu nữa Vĩ cũng giống anh, mất đi người mà mình thương yêu nhất. Khôi Anh nhói đau, không nói một lời nào... anh lặng lẽ mang bó hoa lưu ly lên phòng Vân. Bất ngờ, Khôi Anh gặp Trần Lân ở đây, anh ta cũng mang một bó lưu ly và đứng ngoài cửa sổ. Hẳn anh ta cũng đang ghen tỵ với đôi tình nhân đang vui đùa dưới kia trong chuỗi ngày hạnh phúc ngắn ngủi.

- Thật buồn vì anh không biết giữ người mình yêu. - Khôi Anh đặt bó hoa lên bàn, rồi bỏ đi.

Trần Lân im bất, lương tâm anh bị cắn rứt tự bao giờ? Lân chỉ nghĩ Khôi Anh chắc cũng là người thâm yêu trộm nhớ Vân. Lân nở nụ cười nửa miệng, những bó hoa lưu ly tươi tắn khiến căn phòng như thoáng hẳn. Lân rùng mình khi đụng phải cái nhìn sắc lạnh của Vy. Mất mấy giây, anh mới đứng ngay người, so vai mở giọng nhún nhường:

- Anh chỉ vào thăm Vân chút thôi!
- Tôi cảm ơn thay cho nó nhưng may mà nó không gặp anh đâu. Về đi!
- Ủ! Cho anh gửi lời thăm sức khỏe.
- Biết rồi. Ra khỏi đây mau!

Lân hăng giọng rồi đi thẳng về phía cửa, được vài bước thì tiếng Vy quát lớn, rồi cô dúm bó hoa lưu ly vào người Lân:

- Anh mang cái của nợ này về. Lần sau đừng la liếm ở đây nữa... Vy ấn Lân ra ngoài, kéo mạnh cửa kính, cô quay mặt đi.

Lân ầm ỨC, ném luôn bó hoa vào thùng rác cạnh đó và bước nhanh. Trước khi đến con xe của mình, anh vẫn không thôi ánh mắt thiết tha lẫn ỨC về phía Vĩ và Vân, đầy căm phẫn.

Từ trên lầu cao nhìn xuống, Vy nheo mắt nhìn em gái. Cô thương, cô giận lẫn oán trách mình. Bà Ba bị cao huyết áp cũng phải ở nhà. Căn nhà nằm góc phố giờ bỗng đóng băng, lạnh và ảm đạm vô cùng. Không biết rồi sẽ ra sao? Sau khi ăn cháo và uống thuốc, Vân ngủ lịm đi.

- Cám ơn anh Vĩ nhé. Không có anh, em chẳng biết xoay sở làm sao.

- Có gì đâu em. Cô Ba khỏe lại chưa?

- Chưa anh à. Em nói vô viện mà bà không chịu. Chắc sợ Vân nó biết, nó lại bệnh thêm. Bà cứ tỉnh rồi lại ngất, em cũng không biết làm sao.

- Ủa để mai anh đưa ba anh qua chơi cho cô đỡ buồn. Nhiều chuyện xảy ra chắc áp lực lớn quá, sẽ không sao đâu. Em cũng giữ sức khỏe, nhìn em ốm lắm!

- Dạ, cũng tại lỗi của em đấy mà! Không thì gia đình chẳng đến cơ sự này. Mẹ thì tin tưởng em quá mức, em không hiểu tính Vân, nó lúc nào cũng im ỉm trong bụng, chị không gần gũi với em, nếu không sẽ biết sớm, chẳng thế này... - Vy thở dài, những ngón tay gỡ gỡ những lọn tóc bay trước mặt Vân, đôi môi Vân nứt và trắng khô. Cô lại sụt sùi...

Bàn tay Vân lạnh ngắt, tiếng thiết bị máy móc xung quanh vẫn đều đều từng nhịp một. Da cô mỗi lúc một trắng xanh trông thấy rõ... Bàn tay Vĩ vẫn nắm lấy tay Vân trong từng giấc ngủ, hằng đêm thao thức. Trong giấc mơ, Vĩ vẫn luôn mỉm cười nghĩ về từng buổi chiều nhìn ngắm Vân vẽ, ngắm Vân cười, và nghe cả Vân hát... Chiều nay, cô nói với Vĩ rằng: "Người ta có thể khóc khi xem một phim, khi đọc một cuốn sách ở bất cứ thể loại gì, thậm chí họ cũng có thể khóc khi nghe một bài ca ngắn chỉ vài câu của một anh chàng hay cô ca sĩ nào đó ..., nhưng chưa bao giờ họ để rơi một giọt lệ khi ngắm một bức tranh". Câu nói làm anh trần trọc mãi, đúng là cũng chưa bao giờ anh khóc khi nhìn tranh vẽ cả, thậm chí đã có lúc anh cười và nhạo báng tranh vẽ của cô ở ngoài khu công trường. Anh hối hận...

...

Cô bé đầu chẳng còn mấy sợi tóc, lúu lười kêu đau, nói không nên lời:

- Con đau, má ơi!

- Má thương, má thương...

Người mẹ trẻ giàn dụa nước mắt ngấn dài nhìn đứa con tội nghiệp, bà phải lấy chiếc đũa chèn vào miệng con vì sợ con cắn phải lưỡi.

Vân lấy tay bịt miệng nhưng vẫn không kìm nổi những tiếng nấc nghẹn ngào. Dù cô đã tự trấn an mình rất tốt, dù cô sắt đá hay mạnh mẽ cỡ nào thì giờ đây cô cũng sắp quy ngã...

- Nhìn cô bé rất dễ thương, chị à! - Vân nghẹn ngào nhìn qua rồi mỉm cười.

- Đau lắm em ơi! Chị làm cái nghề này, không biết đã chứng kiến bao nhiêu cảnh như xát muối vào lòng, để bây giờ lại là con gái mình...- Đôi mắt chị đỏ hoe nhìn đứa con gái xinh đẹp, đôi mắt tròn to đen lay láy, cái nhìn hồn nhiên ngây ngô cứ ngỡ tưởng mình bị bệnh, nhập viện vài hôm là sẽ về... - Lúc nào nó cũng sốt trên bốn mươi độ đấy, mấy tháng nay ngày cũng như đêm, ngồi bên nó mà chị đau quá em à.

Chị lại khóc, vắt khăn thấm nước lạnh đặt lên trán rồi lại ngồi nắn bóp chân tay cho cô bé, nức nở. Cô bé vẫn ngây ngô nhìn, chỉ nũng nịu: "Ai làm má khóc, con đánh đòn nghe. Má nín đi má, lát con mua kẹo má ăn ...".

Vân đỡ người xuống giường bệnh tiếp tục truyền dịch sau đợt hóa trị khó chịu để chờ bà Ba đi mua cháo lên phòng, da cô bắt đầu nóng bừng bừng. Cơn đau hành hạ, Vân tím tái mặt mày bởi đường ruột và dạ dày phản ứng dữ dội. Cô co người rúm ró như một con tôm bị người ta mang lên chảo đổ dầu mỡ chiên. Cô cắn răng, khẽ nhích người qua lại để không gây tiếng ồn, da trắng nhợt đi. Cô nôn thốc tháo và ngã lộn

xuống khỏi giường. Người mẹ trẻ đến bỏ cả con gái lại, chạy sang dìu cô lên và kêu la bác sĩ. Bà Ba như chết sững, bát cháo rơi vãi đầy sàn, mọi thứ mờ dần chéch choáng. Bà ngã người, bất động...

8. Chương 08 (End)

- Lần sau không có ai ở đây, nếu em xảy ra chuyện gì thì cũng phải gọi bác sĩ, không được im lặng, biết không? - Vĩ dịu dàng vuốt những lọn tóc mây của Vân, an ủi nghe đầy trách móc sau cơn nguy hiểm.

- Em còn sống được bao lâu hả anh?

- Không sao đâu! Em phải sống lạc quan lên nhé! Đang trong thời gian hóa trị, sẽ rất đau đấy! Anh xin lỗi vì không ở bên em sáng nay được!

- Anh phải kiếm tiền cho em chữa bệnh chứ bộ? - Vân cười tinh nghịch, nhéo tai Vĩ.

- Không, anh bàn giao lại việc cho anh em trong công ty. Khi nào lành bệnh, anh đón em về rồi mới yên tâm được, ngốc ạ!

- Này! Kể ra anh cũng đâu có xấu bụng như lần đầu em gặp anh nhỏ? - Chỉ có em đánh đá nên mới thế thôi! - Vĩ trêu chọc.

- Hừ... - Vân giả vờ giận dỗi.

Đôi bàn tay yếu ớt của Vân lại bắt đầu uyển chuyển với những bức họa chì đen. Thỉnh thoảng cô lại ngẩng đầu nhìn Vĩ cười tủm tỉm: “Đừng nhìn chăm chăm thế, em ngại lắm, sẽ vẽ xấu cho coi”. Vĩ lại tặng cho cô một cái cốc nhẹ lên đầu, đầy ẩn ý.

Bà Ba sức khỏe ngày càng yếu, tinh thần lại bất an. Nhìn đứa con gái xanh xao, bà chỉ cầu mong cho nó sau những đợt hóa trị, con bà sẽ có những dấu hiệu khả quan hơn.

Từ lâu lắm rồi, ngày chồng bà mất, tình cảm ba mẹ con chẳng còn như trước. Bà mải miết công việc để bây giờ nghỉ lại, ngực bà lại nhói đau... Những ngày tháng bệnh tật bên con, bà càng phát hiện ra Vân rất giống người chồng đã quá cố. Vân đẹp, mạnh mẽ, cam chịu và cứng rắn. Bà xót xa...

- Mẹ ổn không? - Vy mang hoa quả và ít quần áo mang cho Vân, mắt cũng ngân ngấn nước.

- Mẹ không sao. Con cũng ráng ăn uống không lại bệnh.

Vy tiến về phía mẹ, đôi mắt long lanh:

- Mẹ này. Nhìn anh Vĩ và Vân nhà mình đẹp đôi nhỉ?

Bà Ba cười thầm, đuôi mắt nhăn có những vết chân chim vẫn hướng về phía Vân:

- Ủ, cầu cho chúng nó thành vợ thành chồng.

Sài Gòn hôm nay rực rỡ nắng, bà cũng như cảm nhận được nụ cười hạnh phúc từ cô con gái đang dần hồi phục dưới công viên đằng kia. Suốt mấy tháng nay, đêm nào bà cũng ngồi cầu nguyện, cầu cho hai đứa con gái bà sẽ vượt qua số phận. Đêm nào bà cũng mơ thấy ông, mong sao ông sẽ phù hộ cho hai đứa con này.

- Bác ơi. Bác ổn chứ ạ? - Người đàn bà trẻ nở một nụ cười, tay bồng đứa nhỏ. - Chào bà và cô đi con.

- Con chào bà, chào cô! - Đứa bé giọng líu.

- Cám ơn cô! Bữa sáng mà không có cô thì tôi và con bé Vân... - Bà lại sụt sùi.

Vy đưa tay ra bồng đứa trẻ, nhéo nhẹ vào đôi má của nó:

- Nhìn cô bé dễ thương quá chị à!

- Tội thân đứa nhỏ. Trời hành con không hành, lại hành con gái con, nó mới bé xúu tuổi đầu. Cả gần năm nay, con vừa chăm bệnh nhân vừa chăm nó, xót quá bác ạ! Những cơn sốt hành con bé như thiêu như đốt, nhìn đôi mắt ngây dại của nó mà con ngỡ chứa lửa, con đến phát chết mất thôi! -Người đàn bà bật khóc.

- Thôi chị à, con bệnh thì cũng giữ sức khỏe mà chăm nom. Thế chồng chị đâu? - Vy hỏi han. Bà Ba như thấm nỗi buồn và hiểu nỗi cơ cực. Bà im lặng, lấy hộp sữa và cho đứa trẻ ăn. Người đàn bà, giọng vẫn buồn rầu:

- Anh ta bỏ tôi từ ngày còn mang thai đứa bé này! Chuyện qua lâu rồi, mà chẳng hiểu sao tôi vẫn không quên được...

- Dù sao thì vẫn còn nhiều kỉ niệm, còn nhiều điều đậm sâu mà chị, quên sao được. - Vy so vai, nắm bàn tay của người đàn bà an ủi. - Sao chị không nghĩ mình sẽ đi bước nữa nhỉ?

- Thôi cô ạ! Tôi sẽ dành cả cuộc đời còn lại cho con bé. - ... - Vy gật gật, bỗng dưng cô lại nhớ đến Trần Lâm. Quả thật, cô vẫn còn yêu Lâm nhiều lắm, dẫu Lâm có đáng trách như thế nào...

...

- Sao anh không tới thăm Vân?

- Anh có tới nhưng gặp chú và nó vui vẻ quá sợ ảnh hưởng...

- Trời. Anh tranh thủ ghé chơi với Vân, không cô lại nghĩ anh quen với cô chỉ vì Ngọc Linh đấy!

- Ủ, thì rõ ràng là Vân và Linh giống nhau mà. - Khôi Anh dốc cạn ly rượu trên tay, trầm ngâm vài giây.

- Thôi được rồi, cuối tuần anh và chú đi thăm luôn nhé!

- Sao anh nói thế? Nhất định Vân sẽ khỏe lại. Chúng em sẽ kết hôn, em sẽ nói ba mẹ qua thưa chuyện với cô Ba. Khôi Anh cười, nhâm nhi ly rượu chợt thấy lạnh sống lưng. - Lẽ ra anh và Linh cũng đã cưới nhau và giờ cũng phải có con rồi! Khôi Anh nở nụ cười nửa miệng, buông xuôi.

Vĩ vỗ vỗ vào vai Khôi Anh: “Sẽ qua, sẽ qua” rồi anh rời khỏi nhà. Như mọi lần, anh đều mang một bó hoa lưu ly xanh nhạt cho Vân, lòng dâng đầy cảm xúc.

Căn phòng chỉ còn mẹ con người đàn bà nọ đang bông bế nhau đưa mắt ra ngoài khoảng trời rộng. Giường bệnh của Vân đã được dọn dẹp gọn gàng. Bó hoa lưu ly tuột khỏi tay anh. Vĩ vội chạy đi tìm vân... Anh vào phòng bác sĩ thở hồng hộc...

- Bác sĩ, cô Vân... Vân...

- Anh bình tĩnh nào!

- Làm sao mà bình tĩnh được chứ? Vân... Vân...

- Anh ngồi xuống đây đã! - Giọng Bắc của ông bác sĩ vẫn ôn tồn, đôi mắt sụp xuống khiến Vĩ càng mất bình tĩnh hơn. - Thể chất Cô Vân rất yếu, sau đợt hóa trị vừa rồi đã gây ra nhiều tác dụng phụ, chúng tôi rất tiếc...

-... - Hai mắt Vĩ đỏ hoe.

- Ông là bác sĩ nhưng không biết chữa bệnh, biết không? Ngày hôm qua cô ấy vẫn nói cười vui vẻ cơ mà. Ông già rồi lên lần à?

Vị bác sĩ già như hiểu tâm trạng của người nhà bệnh nhân, nín lặng:

- Về nhà đi, nhanh lên!

Vĩ lao đi như cơn gió giận dữ, muốn cuốn phăng tất cả. Trên đường về, anh vẫn không liên lạc được với ai, miệng không thôi gọi tên Vân.

Vân ngồi ở vườn hoa, hoa vẫn nở tung đua sắc, những đàn bướm đủ màu vẫn rập rờn bay. Vân nhỏ nhắn, mong manh trong chiếc váy hồng, thỉnh thoảng lại bịt miệng ho khan một chút. Vĩ gần như rụng tim, anh thở dài rồi chạy thẳng vào khu vườn. Vân đón anh bằng một nụ cười tươi, khuôn mặt cô ửng hồng, đôi môi thoa màu son bóng. Vĩ siết chặt cái ôm của mình, nín lặng...

- Sao em về không nói anh hay?

- Thì anh thấy em rồi nè. Mà bụng em xú coi, nghệt thở quá hết nói nổi rồi!

Vĩ cười, hai bàn tay rập rập của anh vuốt dọc theo bầu má của Vân đầy âu yếm:

- Hôm nay, Vân của anh đẹp lắm!

- Cám ơn anh! - Vân nhéo nhẹ vào khoảng râu lún phún của anh, nhột nhột. - Còn anh thì xấu tệ!

- Kệ anh! - Vĩ nhìn Vân âu yếm.

Vĩ giúp Vân lựa và ngắt những bông hoa đẹp nhất để cắm trong phòng. Bà Ba đau đớn nhìn con, sáng giờ Vân đã ngắt nhiều hoa lắm rồi, trang trí đủ nơi từ phòng khách, nhà bếp cho đến phòng ngủ của mình. Mùi hoa ngào ngạt khiến bà dấy lên những cơn đau...

Trên nền cỏ mềm xanh của khu vườn, Vân ngồi xoay lưng với Vĩ, giọng ca của một người đàn ông cất lên, Vân cố kìm nén cảm xúc của mình.

“Từ buổi đầu gặp gỡ, anh mãi dõi theo em. Mùa được định sẵn là mùa tình yêu, em đã được định sẵn là của anh. Rồi một ngày, em lại xuất hiện trong con mắt mỗi mệ của anh. Lúc đó đêm đen sẽ không tan và giấc mơ lại tới... Rồi một ngày nước mắt lại rơi, trong cơn mơ anh vẫn đợi chờ, chờ đợi một phút giây cho em về bên anh mãi...”.

- Bài này tên gì vậy anh?

- Anh không biết. Anh đọc ở một cuốn sách nào đấy không nhớ tên. Đó là thơ, và anh phổ nhạc. - Vĩ cười hóm hỉnh.

- Vĩ của em cũng giỏi quá ha.

- Vậy ngày nào anh cũng hát em nghe nha!

Vân cụp mắt, cơn đau như lưỡi dao vô tình đâm phải, cô ngả quy, đôi môi vẫn mỉm cười như mấp máy muốn trả lời anh.

Bàn tay yếu ớt khẽ cựa quậy, hình ảnh Vĩ mờ mờ đang gục đầu ngồi cạnh bên giường cô. Trong phòng, đủ các loại hoa thơm nồng, những bức toan trắng và cọ vẽ được sắp xếp ngay ngắn trên giá, mọi thứ dường như đang chống đối cô. Cô vẫn tưởng mình bị ảo giác.

- Em ổn chứ? Anh đưa em vô viện nhé! Sẽ không sao đâu.

Vân lắc đầu, đôi môi màu đào nở một nụ cười tươi cùng ánh mắt trùu mến:

- Thời gian ngắn ngủi nhưng giữa hai ta luôn có những điều đậm sâu anh nhỉ?

- Cố lên em. Nhất định sẽ khỏi bệnh mà!

Gió đêm tràn vào nhẹ nhẹ, mơn man. Vân chớp nhẹ đôi mắt bỏ câu của mình nhìn ra hướng cửa sổ. Màn đêm có màu xanh lam lục, những ngôi sao lẻ loi thưa thớt đứng cách rời. Vân đưa tay chỉ chỗ ra ngoài khoảng không, mắt cô đắm lệt, ảo ảnh khi nghĩ mình vừa hái được ngôi sao ngoài kia tặng cho Vĩ. Anh xốt xa.

- Anh giống như ngôi sao hướng Bắc, còn em trôi dạt tận về phía Nam.

- Thì em đứng yên ở phía Nam, anh từ phía Bắc sẽ bay tới bên em.

Vân cười, khẽ tựa vào vai anh. - Anh này, đàn bà và con gái thì khác nhau làm sao hả anh?

Vĩ ngớ người.

- Hối lung tung. Em ngồi đây, anh xuống bếp hâm cháo cho nóng nhé!

Anh bế cô lên giường, nằm ngay ngắn và kéo tấm chăn đắp ngang bụng. Vân vẫn kéo người anh, nhất định không cho đi.

- Em không đói mà. Em đang hỏi anh đấy!

- Ăn cháo xong rồi anh nói cho nghe!

Vĩ nhăn mặt, bước ra khỏi phòng, Vân túm túm cười.

- Cô Ba, con xuống lấy cháo cho Vân.

- Ủ, cô đang hâm nóng. Con cho ra tô giùm cô nghe!

Khép cửa phòng, bà Ba ngồi cạnh giường Vân, gỡ những lọn tóc đang bay trước mặt.

- Con nghĩ mình ổn chứ?

- Dạ.

- Nếu đau ở đâu, phải nói, nghe không?

- Con ngoan mà mẹ. Mẹ cũng ăn uống nha!

- Cha bố cô chứ, giống bố mày y hệt.

- Con giống bố còn chị Vy giống mẹ mà!

- Ủ, đến khổ.

- Mà chị Vy đâu mẹ, chiều giờ con không thấy?

- Thấy ai gọi rồi vội đi. Nó bảo là bạn. Con cái lớn cả rồi, mẹ chẳng giữ chân đứa nào ở nhà được. Thử hỏi còn bé xem, lại chẳng mấy cái roi vào mông đấy à. - Coi thế mà chị Vy cũng đến tuổi lấy chồng rồi đấy. Mẹ xem thế nào đi...

- Ủ, giá mà đặt đâu nó ngồi đấy thì mẹ cũng mừng. Thôi con ráng ăn cháo cho khỏe, uống thuốc rồi nghỉ đi. Mẹ thấy phiền cậu Vĩ quá à.

- Anh ý tự nguyện mà mẹ!

Bà Ba đặt nụ hôn nhẹ lên má Vân, vỗ vai Vĩ :” Làm phiền con quá”, rồi bước ra khỏi phòng. - Em không muốn ăn mà!

- Phải ăn mới uống thuốc được chứ?

- Nhưng anh chưa trả lời em.

- Trời ơi, anh không biết, anh là con trai mà.!

- Anh nói xạo. Em có đọc một câu chuyện, em cũng chỉ có ước muốn như cô ta là một lần được làm đàn bà trong đời trước khi phải chết thôi! - Vân nức nở, nước mắt giàn giụa. Cô làm Vĩ bối rồi và cho anh cảm giác bất lực. Vĩ lặng người, ôm cô vào lòng an ủi.

- Không phải thế, em sẽ sống...

Vân vòng tay khẽ kéo khóa váy sau lưng, nhìn Vĩ đầy van lơn, năn nỉ:

- Giúp em... giúp em...

Vĩ lắc lắc đầu, gỡ đôi bàn tay bé bỏng của Vân đặt lên phía trước và giúp cô nằm xuống giường. Vân cười nửa miệng:

- Em ngu thật! Em xin lỗi...

Cô quay người vào vách tường. Cái bóng đen gầy gầy nhỏ nhỏ rung rung theo tiếng nấc. Cô thấy bàn tay anh đưa lên cao rồi lại hạ xuống như định nói điều gì.

- Vân, quay người lại đây, phải ăn cháo rồi uống thuốc đúng giờ chứ?

- Em đắng miệng. Lát em ăn. Anh về đi.

- Không, quay người lại đây, nhanh lên. Lát anh đi mua hoa lưu ly cho em!

Vân trở mình lại, nhòm chằm chằm vào đôi mắt anh:

- Hoa lưu ly có ý nghĩa gì hả anh?

Vĩ nhắm mắt, thực sự anh muốn giữ gìn cho Vân, mong cô khỏi bệnh và anh sẽ cầu hôn cô. Anh không được làm thế, anh sẽ là thằng tồi.

- Hoa lưu lự có ý nghĩa gì hả anh? - Vân thì thảo và kéo đầu anh xuống phía mình.

- Anh muốn hoàn toàn là của em. Nhưng ...

- Vậy là đủ, đừng thêm từ “nhưng” ...

Đêm... Có hai người khóc, khóc trong cái hạnh phúc nhọc nhằn và đón đau khi phải chia lìa. Anh ôm trọn cô trong tiếng nức...

Vân kéo lại cái váy hồng ngay ngắn, nằm ngủ yên trong vòng tay anh, đôi môi mỏng cánh đào vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm hạnh phúc. Đêm qua, cô vẫn thì thảo vào tai anh: “Mong cho trời sáng trễ hơn, mong cho thời gian trôi chậm hơn một chút, mong cho kiếp sau em là người không bệnh tật... Cảm ơn anh, người đàn ông hoàn toàn là của em. Em buồn ngủ và em muốn ngủ”. Để sáng nay, cô vẫn chưa chịu dậy...

“Em buồn ngủ và em muốn ngủ”... Vĩ hát thầm, nước mắt đàn ông nghẹn ngào: “Dấu yêu ơi, gửi em cánh hoa này. Dẫu bây giờ hoa đã phai đã úa. Chỉ mới đây thôi, hoa vẫn còn rực rỡ như chúng mình từng hạnh phúc bên nhau. Chuyện tình mình bao mật ngọt đón đau, xin đừng quên, đừng quên em hỡi...”

Anh đưa mắt nhìn bức toan trắng trước mặt: có một đôi trai gái nói cười vui vẻ đứng giữa vườn hoa khoe sắc, có chim có bướm rập rờn. Nước mắt anh chảy xuống hai gò má... và đầu phải như Vân nói: “Ngắm một bức tranh con người ta cũng biết đau, biết khóc...”.

Có những chuyện tình như thước phim quay chậm, chẳng bao giờ có hồi kết. Họ có những khoảng thời gian ngọt ngào, hạnh phúc nhưng cuối cùng cũng phải cách xa nhau trong đau đớn...

(Hết)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-cua-nu-cam-ca>